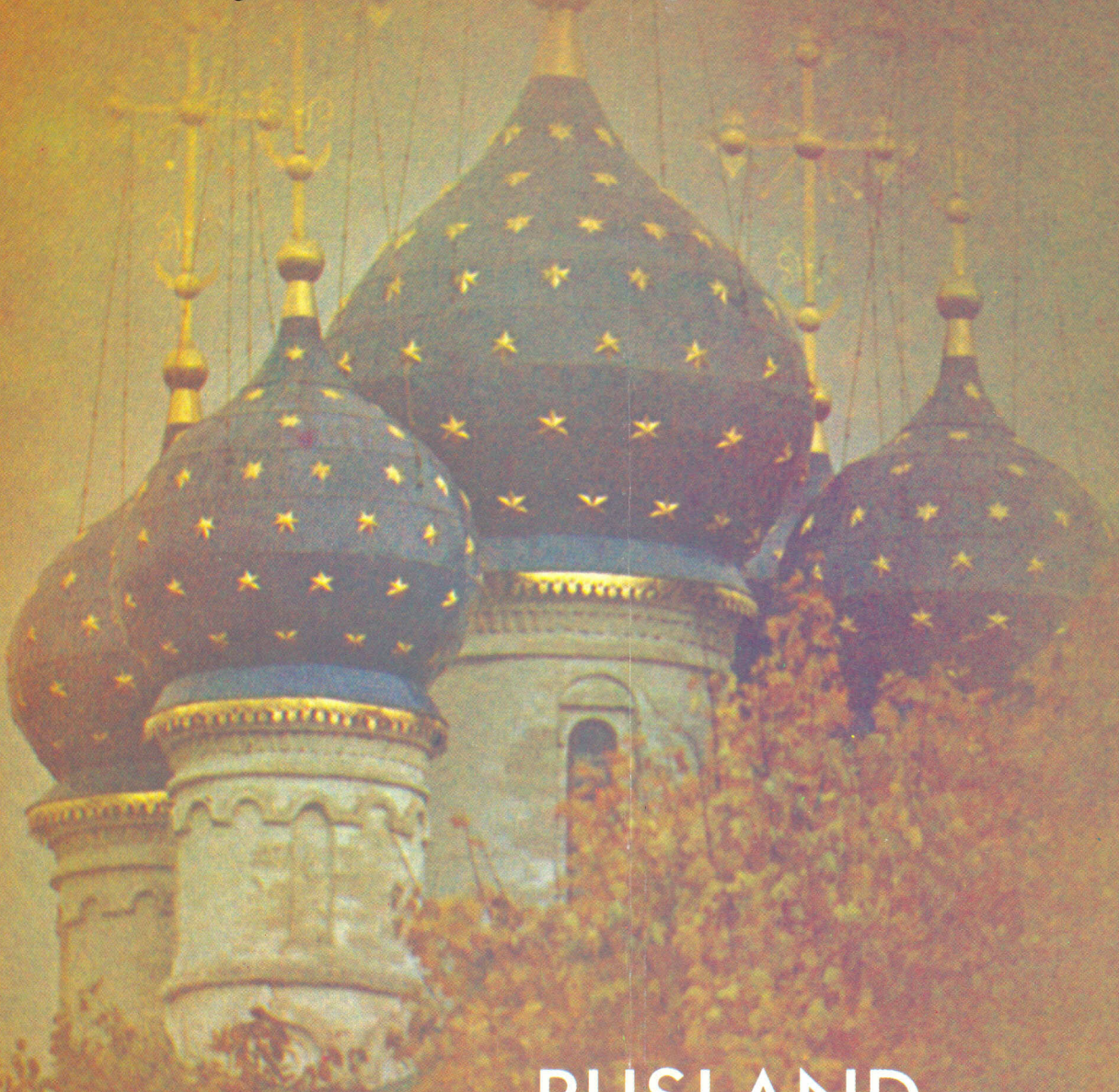

the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

RUSLAND —

Een oude droom gaat in vervulling

Wat onze lezers schrijven

Evolutie

„Ik heb met belangstelling uw artikel 'De onbekende schakel gevonden' gelezen. Ik meen begrepen te hebben dat de Schepper de ontbrekende schakel is in de afstamming van de mens.

„Maar aangezien Hij de ontbrekende schakel is kan Zijn bestaan evenmin op 'wetenschappelijke wijze' bewezen worden als de ontbrekende schakels van de evolutionisten (zoals héél goed in 't artikel is aangetoond).

„M.i. is 't bestaan van God niet te bewijzen. Niettemin ben ik erg nieuwsgierig naar uw boekje: *Bestaat God?*”

T.d.V., Amsterdam

„Wat mij in het juninummer zeer getroffen en aangenaam verrast heeft was het artikel: 'De ontbrekende schakel gevonden'.

„Eindelijk eens een voor ieder begrijpelijk artikel tégen de evolutietheorie; eindelijk ook voor een leek op dit gebied een weerwoord tegen de waanzinnige idee als zouden wij van de apen afstammen. Het helpt ons en onze kinderen ook in de strijd tegen de tegenwoordig op de scholen verkondigde 'God is dood-theorie', en de verklaring dat de Bijbel een sprookjesboek is.”

A.G.K., Zwijndrecht

„Ik heb nu de 5e *De ECHTE WAARHEID* ontvangen en ik moet nu vaststellen, dat ik geen ander tijdschrift in de Nederlandse taal weet, dat zulke goede artikelen, zo goed gedocumenteerd en zo goed opge maakt weet te brengen.

„Zeer interessant vond ik ook uw artikel over de evolutietheorie in het laatste nummer. Ik zou het op prijs stellen het gratis boekje *Bestaat God?* te ontvangen.”

A.C.R., Numansdorp

Huwelijk

„Na het lezen van het 'lugubere' artikel 'Raakt het huwelijk uit de tijd', wil ik er graag toe overgaan om het boek *The Missing Dimension in Sex* en de brochure *Ieder huwelijk kan gelukkig zijn* te bestellen.

„Het is ook verontrustend om te lezen hoe de mens eigenlijk werkt aan de ondergang en verdierlijking van zijn eigen ras.

„Het werkt soms wat deprimerend en dan denk ik hoe zal mijn kind, wat nu 8 maanden oud is, het over ± 40 jaar hebben en wat voor een waarden zijn er dan nog over om nagestreefd te worden.”

C.T.v.S., Deventer

• *Ons boekje* De ideale wereld van morgen toont aan hoe de wereld er in de nabije toekomst werkelijk uit zal zien. Op aanvraag gratis verkrijgbaar.

„Meermaals heb ik uw artikel 'Raakt het huwelijk uit de tijd?' gelezen.

„Dit onderwerp interesseert en boeit me vooral omdat ik als zevenentwintigjarige nog steeds geloof in een huwelijk gebaseerd op een liefde met een hoofdletter.”

G.D., Kapellen (Antw.)

Reële problemen

„Met belangstelling heb ik ook weer het juninummer van *De ECHTE WAARHEID* gelezen.

„Ik ben als vertegenwoordiger van een grote verzekeringsmaatschappij werkzaam in het zuiden van het land en kom wekelijks in ± 40 gezinnen.

„Daar ik reeds jaren uw blad ontvang ga ik automatisch erop letten hoezeer de problemen welke door u behandeld worden reëel zijn.

„Steeds meer moet ik ervaren dat u niet overdrijft en dat de problematiek uit het werkelijke leven genomen is zoals deze inderdaad aanwezig is.”

J.V., Brunssum

Tot nadenken gezet

„Altijd staat er wel wat in *De ECHTE WAARHEID* dat mij tot ernstig nadenken zet; is het niet op politiek terrein dan op religieus gebied zoals in het julinummer 'Oorsprong der talen' en vooral 'Uw voortbestaan'.”

C.A.v.V., Soestdijk

Oktober 1972

5e jaargang

No. 9

Oplage: Engelstalige editie 2 443 821
Nederlandstalige editie 16 753

Maandlijks (behalve het gecombineerde aprilmeisnummer) uitgegeven door Ambassador College als een dienstbetoon in het algemeen belang. Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

Raad van beheer: Herbert W. Armstrong, Garner Ted Armstrong, David L. Antion, Ronald R. Dart, David Jon Hill, Herman L. Hoeh, Roderick C. Meredith, Albert J. Portune, Stanley R. Rader.

HOOFDREDACTEUR
HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ.-HOOFDREDACTEUR
HERMAN L. HOEH

CHEF-REDACTEUR
David Jon Hill
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING
Arthur A. Ferdig

Kernredactie

Gary L. Alexander Gene H. Hogberg
Dibar K. Apartian Jerry Gentry
William Dankenbring Paul W. Kroll

Correspondenten: Bonn: Frank Schnee; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Raymond F. McNair; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner.

Redacteuren en medewerkers: Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Harry Eisenberg, Vern L. Farrow, Gunar Freibergs, Raouf el-Gammal, Robert E. Gentet, Robert L. Kuhn, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Richard C. Peterson, Donald D. Schroeder, Richard H. Sedliacik, Charles Vinson, Eugene M. Walter, William Whitehart.

Fotografie: John Kilburn, Larry Dalton, Alan Beardsmore, Ian Henderson, Mike Hendrickson.

Documentatie en nieuwsdienst: Cliff Marcussen, Paul Knedel, Rodney Repp.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Monte Wolverton, George Johnson.

Albert J. Portune, *Administrateur*
David L. Antion, *Beheer uitgeverij*

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn.

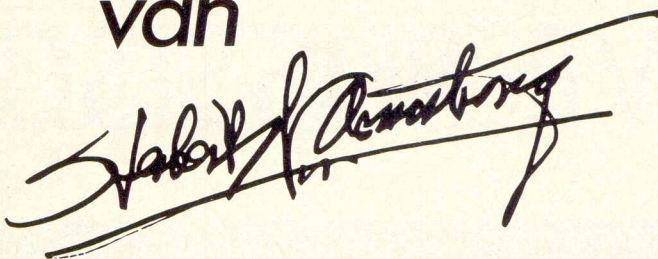
The PLAIN TRUTH wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS. Franse, Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te Radlett, Engeland; Spaanse editie te Big Sandy, Texas, VS. © 1972 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk. Gelieve oud adresstrookje in te sluiten.

Persoonlijk

van

Op til — een vredige WERELD VAN MORGEN

TEGENWOORDIG komt het vaak voor dat presidenten, staatshoofden en degenen die kandidaat gesteld zijn voor een politiek ambt, neergeschoten of vermoord worden.

In de WERELD VAN MORGEN zal dat *niemand ooit meer* overkomen! Dat is één van de verschillen tussen de zieke en slechte wereld van nu, en de Wereld van Morgen wanneer er eindelijk wereldvrede, algehele welvaart en overvloedig welzijn voor IEDEREEN zal zijn!

Wat is de *oorzaak* van al deze gewelddadigheid, misdaad, ongelijkheid en zedelijk verval, waarbij meer dan de helft van de wereldbevolking in onwetendheid, armoede en onhygiënische omstandigheden leeft?

Na de moordaanslag op gouverneur Wallace van Alabama, zei een andere kandidaat voor het presidentschap, senator McGovern: „Als wij in dit land zo ver zijn gekomen dat iemand die een openbaar ambt bekleedt niet meer zijn mening kan geven over actuele kwesties en niet meer kan streven naar het presidentschap van dit land zonder neergeschoten te worden, dan beef ik voor de toekomst van ons land”. Wij zouden ALLEMAAL moeten beven — en dan vooruit moeten kijken naar een wereld ZOALS DIE ZOU MOETEN ZIJN.

Hoe staat het met deze mensen met moord in hun hart? Na de moordaanslag op gouverneur Wallace, sprak een televisiecommentator over het gevoel dat onze samenleving ziek en gewelddadig is, maar dat hij het daar niet mee eens was. Het zijn slechts de incidentele onaangepaste figuren die ziek zijn en moorden plegen. Zijn mening is onjuist — en ontloopt het probleem. Onze zieke en gewelddadige samenleving, met haar nieuwe immoraliteit, haar tolerantie, haar opstandige, hebzuchtige, afgunstige, jaloezse en haatdragende mentaliteit, brengt dit soort mensen voort.

In de Verenigde Staten waren bijna al de politiek bewogen

(Zie verder pagina 32)

In dit nummer

Wat onze lezers schrijven

— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk	1
Amerika staat voor een nieuwe Russische uitdaging	2
Er schuilt een ongeziene vijand in uw gezin	11
Het grote vraagstuk UW VOORTBESTAAN!	14
Wat U kunt doen	20
Laten we ophouden de arbeider te degraderen tot een menselijke machine	21
Putten uit uw innerlijke kracht is NIET voldoende!	27

John Launois, Black Star

ONZE OMSLAGFOTO

Door de herfstbladeren heen verriszen de koepels van de beroemde kathedraal van Zagorsk, ten noorden van Moskou. Zagorsk was het godsdienstige middelpunt van tsaristisch Rusland. Hoewel de Russische gedachtegang tegenwoordig door atheïsme wordt beheerst, is de huidige sovjettop druk bezig een eeuwenoud doel van de Russische tsaren na te streven — wereldsuperioriteit. De USSR heeft, als haar eerste doel, reeds een soort van evenwicht in strategische wapens met de VS bereikt. Deze steeds sterker wordende uitdaging van het Kremlin is de aanleiding geweest tot de topconferenties van president Nixon te Peking en Moskou.

Amerika staat voor

EEN NIEUWE RUSSISCHE

UITDAGING

Het Amerikaanse basisplan voor de jaren '70 is nu bekend.

door Gene H. Hogberg

Kleurenfoto's — John Launois, *Black Star*
Zwart-wit-foto's — Robert Lebeck, *Black Star*

HET KRITIEKE jaar 1972 zou wel eens de geschiedenis in kunnen gaan als „het jaar van de top”.

In een tijdsbestek van nog geen vier maanden heeft Richard Nixon de hoge toppen van Peking en Moskou beklommen ten einde zijn zo vurig begeerde „generatie van vrede” te verwezenlijken.

Nieuwe betrekkingen

De „Moskou-Top” — dat is nu wel duidelijk — was uiteindelijk zijn voornaamste doel. Het eerdere, vooral symbolisch bedoelde „uitstapje” naar de Volksrepubliek China — Ruslands communistische aartsrivaal — diende slechts om de zeer moeilijk te passeren poort van het Kremlin open te krijgen.

Toen Nixon met een bundel verdragen en overeenkomsten uit Moskou terugkwam, sprak hij van „nieuwe betrekkingen tussen de twee machtigste mogendheden ter wereld”.

De allerbelangrijkste overeenkomsten zijn natuurlijk die inzake de wederzijdse beperking van strategische wapens. Als gevolg van het sluiten van deze verdragen is er een soort evenwicht tussen de beide grootmachten bereikt. Tegenover de numerieke meerderheid in raketten van de Sovjetunie (zie bijgaand kaderartikel) staat een groter aantal Amerikaanse atoomkoppen, benevens de huidige Amerikaanse voorsprong in de technologie der kernbewapening.

De voornaamste choreograaf van Nixons buitenlandse politiek, Henry Kissinger, zei tegen de Amerikaanse journalisten die Nixon naar Moskou hadden vergezeld dat „geen enkele overeenkomst [inzake kernbewapening] die een van beide partijen in het nadeel brengt, van blijvende aard kan zijn”.

Waarom de reis noodzakelijk was

Achter zijn intensieve „werkbezoek op hoog niveau” ging een nuchtere overweging schuil. Tenzij er snel iets van beslissende aard geschiedde, konden de Verenigde Staten als militaire wereldmacht wel eens een niet meer in te halen achterstand op de Sovjetunie oplopen.

Wat de meeste Amerikanen niet zo duidelijk zagen, was dat de Sovjetunie haar arsenaal van offensieve kernwapens op een kolossale manier had uitgebreid. Volgens recente berekeningen hebben de Russen per jaar zo'n 250 vanaf landbases te lanceren raketten gebouwd, plus nog jaarlijks 128 raketten voor onderzeeboten. De meest verontrustende ontwikkeling is, naar de mening van Amerikaanse strategen, de vrij snelle vervanging van oudere Russische raketten door de reuzen van het type SS-9, met hun ontzaglijke atoomkoppen van 25 megaton, een veel grotere megatonnage dan die van de Amerikaanse Minuteman intercontinentale raketten. Er zijn zelfs berichten over nieuwere en

(Zie verder pagina 6)

EERSTEKLASSERS in de Sovjetunie beginnen hun eerste dag op school (links). Zij zijn gretig om te leren, zoals kinderen dat overal zijn. Er zijn echter maar weinig boeken voor hen beschikbaar, en er is zelfs een tekort aan potloden.

De Russische landbouw (rechts) staat ook voor chronische tekorten. In een poging de veestapel drastisch te verbeteren, hebben de Russen grote hoeveelheden Amerikaans veevoeder aangekocht.

zwaardere raketten met een ontstellende capaciteit van 50 megaton.

Inmiddels hadden de Verenigde Staten vijf jaar lang niets aan hun te land gestationeerde offensieve raketmacht toegevoegd. Alleen hun mobiele strijdmacht in de vorm van onderzeeboten, uitgerust met Polaris-raketten en thans met het nieuwere Poseidon-type, was voortdurend verbeterd geworden. Parallel met deze ontwikkeling liep de aanvang van een beperkt systeem van antiraket-raketten.

Kennelijk diende er iets aan het dreigende Russische overwicht te worden gedaan — maar wat? In zijn redevoering voor een gezamenlijke zitting van het Amerikaanse Congres op 1 juni, direct na zijn reis naar Moskou, onthulde Nixon dat hij en zijn voornaamste adviseurs „het strategisch evenwicht meer dan drie jaar lang zorgvuldig tot in alle details hadden bestudeerd”. Hij zette vervolgens uiteen waarom het zo belangrijk was de Russen tot het afremmen van de nucleaire bewapeningswedloop te brengen:

„Laten we de kwestie vanuit een Amerikaans standpunt bekijken. Wanneer we nagaan hoe het strategisch evenwicht er in de latere jaren '70 zou hebben uitgezien indien het niet tot een beperking van de bewapening was gekomen, dan wordt het wel duidelijk dat de verdragen een aanzienlijke spiraalsgewijze uitbreiding van bewapening zullen voorkomen — een uitbreiding die in óns nadeel zou zijn verlopen.”

Een verontrustend rapport

Reeds in 1969 had president Nixon een commissie van 16 vooraanstaande particulieren benoemd die de veiligheidssituatie van de Verenigde Staten moest beoordelen. In het lijvige rapport van deze commissie, dat in maart 1971 uitkwam, werd gewaarschuwd dat „de samenloop van een aantal ontwikkelingen duidt op een belangrijke achterstand in militair opzicht van de Verenigde Staten op de Sovjetunie ... Gaan deze nu aan het licht tredende ontwikkelingen dóór, dan worden de Verenigde Staten een tweederangs mogendheid en zullen ze niet bij machte zijn in de toekomst de veiligheid en de vrijheid van hun bevolking te verzekeren.”

Wellicht de belangrijkste vaststel-

ling van de commissie was wel deze: „Genoemde gang van zaken wordt evenals het gevaar waartoe hij leidt, niet beseft door het grote publiek, dat in meerderheid van informatie verstoken is en daardoor apathisch blijft”.

Hoe meer de president en Henry Kissinger de kwestie van de nationale veiligheid bestudeerden, des te duidelijker werd hun de enige weg die openstond. Men moest de sovjetregering vastpennen met een verdrag tot beperking van bewapening, en na het bereiken van dit primaire doel probeerden de Russen op zóveel manieren aan de Verenigde Staten te binden dat het Moskou uitermate moeilijk zou vallen niet met de Verenigde Staten samen te werken.

Als gevolg van de bittere ervaringen met Vietnam was de bevolking van Amerika kennelijk niet in de stemming een kostbare, snelle opvoering van de strategische bewapening te accepteren en de uitdaging van de Russen tegemoet te treden, waar nog bijkwam dat het grote publiek tot een vals gevoel van veiligheid was verleid door het zogenaamd wederzijds „overkill”-syndroom en door de overtuiging dat de over de wereldzeeën zwervende, met raketten uitgeruste onderzeeboten voldoende waren om een tegenstander van een eerste aanval te weerhouden.

President Nixon en zijn adviseurs wisten echter wel beter. Op grond van uitvoerige informatie van de inlichtingendiensten was het hun duidelijk geworden dat de potentiële vijand zich voortdurend opwerkte naar een zodanige sterkte dat hij, *indien hij dat wenste* — dus in het geval dat het Russisch streven tot de ergst denkbare actie zou leiden — het eerst met een massale nucleaire aanval kon toeslaan. Daarna zou hij zijn sleutelposities tegen een tegenaanval kunnen beschermen door middel van een hoog ontwikkeld anti-raketverdedigingsstelsel — en tenslotte nog voldoende vuurkracht over hebben om een in feite weerloos Amerika de genadeslag toe te brengen.

Dan zou de Sovjetunie, mocht zij de overheersende militaire mogendheid worden, op z'n minst in staat zijn de Verenigde Staten in het politieke strijdperk volslagen impotent te maken. Het gezaghebbend Centrum voor Strategische Studies in Washington onthulde in een diep-

gaand rapport dat „Amerika's erkenning van Ruslands superioriteit de USSR in staat zou stellen een agressievere buitenlandse politiek te voeren, de Verenigde Staten in vele, reeds lang lopende geschillen concessies af te dwingen, de VS te verhinderen in te grijpen in door communisten geïnstigeerde of uitgebuite „bevrijdingsoorlogen”, de Westerse allianties te breken, een sterkere greep te krijgen op de internationale communistische beweging en zich een grotere steun van de niet-gebonden Derde Wereld te verzekeren”.

In een dergelijke oppermachtige positie zouden de Sovjets er vrijwel overal ter wereld in slagen hun zelfzuchtige doelen te bereiken zonder door een superieur Amerika te worden teruggedrongen, zoals dat een decennium geleden gebeurde tijdens de Cubaanse raketcrisis.

Aangezien in het begin der jaren '70 het Amerikaanse publiek niet bereid was zich door alarmerende berichten uit z'n gewone doen te laten brengen, koos Nixon wat naar zijn mening het enige alternatief was: hij wilde zelf naar de Sovjetunie gaan en proberen een eind te maken aan, of tenminste een vertraging te bewerkstelligen van de Russische raketbewapening die zo'n grote vlucht genomen had.

Strijd om de wereldhegemonie

In zijn voor het Congres op 1 juni gehouden rede gaf president Nixon de bevolking der VS de verzekering dat als gevolg van SALT en van de nimmer aflatende Amerikaanse waakzaamheid „geen mogendheid ter wereld sterker is dan de Verenigde Staten van Amerika op dit ogenblik. En geen enkele mogendheid zal in de toekomst sterker dan de Verenigde Staten van Amerika zijn”.

Maar de stemming in Amerika is beslist aan het veranderen. Zevenentwintig jaar koude oorlog met een gemelijke, geduldige concurrent hebben hun stempel op de psyche van de Amerikaanse massa gedrukt. De groeiende neiging in Amerika om de wereld maar z'n gang te laten gaan verandert echter niets aan de onaangename realiteiten van deze door oorlog bedreigde wereld.

En of de Verenigde Staten dat nu prettig vinden of niet: ze zijn nog

altijd met de Sovjetunie in een strijd op leven of dood gewikkeld.

De Russen zijn vastbesloten de Verenigde Staten voorbij te streven wat onderwijs, industrie, welzijn en hoofdelijk inkomen betreft; eveneens waar het de ruimtevaart en de militaire macht te land en ter zee betreft. Ze lijden aan een ernstig minderwaardigheidscomplex.

Oudere sovjetleiders, van wie de meeste persoonlijk de beginjaren van de Russische revolutie hebben meegemaakt, zijn nog altijd sterk de overtuiging toegedaan dat het communisme onvermijdelijk de toekomst is beschoren en dat het uiteindelijk zal zegevieren over „decadente kapitalistische mogendheden” zoals de Verenigde Staten.

Deze feiten kenmerken de huidige gecompliceerde, internationale situatie. En al eisen vele Amerikanen dat hun land niet langer als ordebewaarder voor de hele wereld zal optreden, het is nu eenmaal een feit dat in de keiharde wereld van vandaag de ongezochte verantwoordelijkheid voor de wereldvrede nog steeds op de vermoeide schouders van de Verenigde Staten rust.

De technologische wedloop

Of de Sovjetunie (anders dan tot dusverre in haar geschiedenis het geval is geweest) zich werkelijk zal houden aan de bepalingen van de nieuwe verdragen die de wapeniging beperken, moet nog altijd blijken. Maar aangenomen dát ze zich aan haar woord houdt, dan draait verder alles om de kwalitatieve, technologische verbetering van de nucleaire strijdmachten van de twee verdragspartners. Want verbetering van de nucleaire technologie wordt volstrekt niet door het SALT-verdrag of de andere overeenkomsten verboden.

De huidige leiders der Verenigde Staten zouden het SALT-accord niet hebben getekend als ze er niet ten volle van overtuigd waren geweest dat de VS in staat zijn hun technologische voorsprong op de Russen te handhaven. Maar merkwaardig genoeg is het juist in deze technologische wedloop dat de VS uiteindelijk wel eens aan het kortste eind zouden kunnen trekken. Amerika's huidige technologische voorsprong (van twee

(Zie verder pagina 10)

Nucleaire Krachtsverhouding

HET BELANGRIJKSTE gebied waarop de Moskouse Top tot overeenstemming is gekomen, was dat van de wederzijdse beperking der strategische wapeniging. Een der verdragen limiteert de Verenigde Staten en de Sovjetunie elk tot 200 anti-raket raketten: 100 raketten op elk van twee lanceerplaatsen. Elk van beide landen zal het recht hebben zijn nationale hoofdstad te verdedigen plus een van zijn te land gevestigde offensieve raketlanceerinstallaties.

Behalve dit ABM-verdrag bevriest een ander verdrag de verdere ontwikkeling van offensieve raketten — zowel voor lancering te land als van onderzeeboten — voor een periode van vijf jaar. Dit verdrag, dat de Russen een gunstige verhouding van 3:2 verzekert, heeft de meer conservatieve critici van president Nixon hevig geschokt. Het Amerikaanse raketarsenaal is bevroren op het niveau van vijf jaar geleden: 1054 te land gebaseerde ICBM's en 656 door onderzeeboten te lanceren raketten — in totaal 1710 raketten. De Sovjetunie mag de thans in constructie zijnde raketten afbouwen, hetgeen de Russen uiteindelijk een arsenaal gaat opleveren van ongeveer 2350 raketten (meer dan 1600 intercontinentale en zo'n 740 door onderzeeboten te lanceren raketten). Tegenover deze numerieke voorsprong van de Russen staat echter het feit dat de Verenigde Staten de beschikking blijven houden over twee maal zoveel atoomkoppen als de Russen — namelijk 5700 tegen 2500.

Omdat de Amerikanen al vroeg een voorsprong hadden bij de ontwikkeling van de MIRV-raketten (raketten met veelvoudige, onafhankelijk van elkaar op verschillende vijandelijke doelen te richten

atoomkoppen), gelooft men dat de Verenigde Staten een voorsprong van twee à vijf jaar hebben wat de technologie der kernwapeniging betreft.

Amerikaanse adviseurs op het gebied der strategische wapeniging zien het aldus: omdat de VS thans feitelijk het monopolie van de hoog ontwikkelde MIRV-systemen bezitten, kunnen zij het zich (voor het ogenblik) permitteren de Russen meer lanceerinrichtingen en zelfs een grotere megatonnage toe te staan. Alleen al in megatonnage heeft de USSR thans een 8:1 overwicht op de VS! Voorts hebben de Verenigde Staten meer strategische lange-afstandbommenwerpers nl. 530 tegen 140.

Een en ander houdt in dat de vraag welke grootmacht momenteel in de wapenigingswedloop de leiding heeft — anders gezegd: wie de eerste ronde van de SALT-besprekingen „gewonnen” dan wel „verloren” heeft — nogal academisch is.

Het tempo van de wapenigingswedloop is vertraagd — of beter gezegd: de baan is verlegd. *Kwalitatieve* verbetering van de strategische wapens valt niet onder de afgesloten verdragen, evenmin als de ontwikkeling van volkomen nieuwe soorten wapens, zoals b.v. laser-systemen.

De Verenigde Staten zullen proberen hun voorsprong op het gebied van de technologie en de ontwikkeling der wapeniging te handhaven. En dit alles ondanks de toenemende binnenlandse aandrang de militaire uitgaven te beperken, óók die voor research en ontwikkeling. De Sovjetunie, door de Verenigde Staten thans officieel als hun gelijke op nucleair gebied erkend, zal snel oprukken om haar technologische achterstand in te lopen.

HET LEVEN van de Russische arbeider is er gestadig op vooruit gegaan. Hij heeft nu een vijfdaagse werkweek van 41 uur en een gemiddelde vakantie van een maand. Het gemiddelde maandloon in een fabriek is 127 roebels — ongeveer f 485 (rechts).

Liefde op z'n Russisch heeft zo zijn eigen unieke complicaties. Daarvan is een enorme woningnood in het land de ernstigste. Jonge stelletjes moeten minstens 5 jaar op een eigen flat wachten. Vele huwelijken gaan ten onder vanwege het gebrek aan privacy (links).

Vrijtijdsbesteding met een doel. Waarschijnlijk besteedt geen enkele regering ter wereld zoveel geld aan kunst en cultuur. De nadruk ligt dan ook eerder op georganiseerde vrijetijdsbesteding die door de staat is goedgekeurd, dan op individuele genoegens die in de samenlevingen van de vrije wereld gebruikelijk zijn.

tot vijf jaar) op de USSR zou wel eens snel kunnen verdwijnen.

Het tijdschrift *Aviation Week and Space Technology* schrijft dat de „Sovjetunie zich tot het uiterste inspant om zo tegen 1974-1975 een duidelijk afgetekende technologisch-militaire voorsprong te bereiken”. Geen wonder dat de vermaarde kernfysicus dr. Edward Teller onlangs heeft verklaard dat „we vandaag de dag niet in een bewapeningswedloop zijn gewikkeld, maar in een technologische wedloop”.

De Russen zullen niet rusten voor en aler ze de Verenigde Staten hebben ingehaald op het gebied van de MIRV-raketten (dat zijn raketten met veelvoudige, onafhankelijk van elkaar, op verschillende vijandelijke doelen te richten atoomkoppen). Deze MIRV's op de reeds oneindig veel krachtiger Russische raketten zouden voor Moskou een duidelijke militaire voorsprong betekenen -- tenzij Amerikaanse wetenschapsmensen erin zouden slagen totaal nieuwe gebieden van wapenontwikkeling te vinden.

Wat echter Amerika's moeilijkheden vergroot, is de toenemende afkeer van technologie in het algemeen die zich in de VS openbaart. Anders dan in de Sovjetunie, waar technologie hogelijk wordt gerespecteerd, krijgen wetenschap en technologie de schuld van vele van Amerika's binnenlandse moeilijkheden, van milieubederf tot ontmenselijking van de samenleving. Vele Amerikaanse geleerden vrezen dan ook dat hun binnenkort een dramatische besnoeiing van zowel particuliere als openbare fondsen te wachten staat. Joseph C. Harsch van de *Christian Science Monitor* plaatste de hele kwestie van de technologie in het juiste perspectief:

„Het bewapeningsverdrag zou kennelijk een militaire ramp voor de Verenigde Staten betekenen, indien de Russen de komende vijf jaar zouden benutten om hun bewapening te verbeteren, terwijl de Verenigde Staten op dit punt weinig of niets deden. Maar de Verenigde Staten zullen voordeel van de gemaakte afspraak hebben wanneer ze er de komende vijf jaar in slagen de voorsprong die ze nu hebben, te handhaven door voort te gaan met verbetering van de kwaliteit.”

De vraag is: zijn de VS vastbesloten die voorsprong te handhaven?

Tijdelijke vrede

Deze eeuw, die na de Tweede Wereldoorlog al meer dan 50 grote conflicten te zien heeft gegeven, beleeft thans een tijdelijke, maar uiterst illusoire vrede.

De „nieuwe betrekkingen” tussen Russen en Amerikanen betekenen dat de internationale verhoudingen de komende twee of drie jaar misschien uit de ijzige atmosfeer van de koude oorlog in de banen van een meer klassieke internationale diplomatie zullen worden geleid.

Het brandpunt van de internationale ontwikkelingen zal zich steeds weer van Azië naar Europa verplaatsen, afgezien dan van de belangrijker wordende rol die Japan vervult.

Onmiddellijk na de Moskouse Top hoorde men met herleeftde hoop spreken over het bijeenroepen van de vaak genoemde Europese veiligheidsconferentie, een bijna twee decennia oude droom van de Russen; een conferentie die hun greep op Oost-Europa moet versterken en hun invloed in het Westen dient te vergroten. Na de ratificering door de Westduitse regering van haar niet-aanvalsverdragen met Polen en de Sovjetunie, na de overeenkomst der vier mogendheden inzake Berlijn, en thans na de verdragen van de Moskouse Top, is de tendens voor een détente tussen Oost en West in Europa definitief een ontwikkeling die de diplomatie van de komende jaren zal beheersen.

Een gefrustreerd Europa

De Moskouse-Top had een diepgaande invloed op de Westeuropese landen. Ofschoon invloedrijke Westeuropese leiders plichtmatig elke stap naar ontspanning tussen Washington en Moskou toejuichen, was de meest algemene reactie van deze figuren er een van politieke frustratie.

De politieke zwakte van West-Europa kwam andermaal zeer duidelijk aan het licht. Over de hoofden der Europeanen heen overlegden vertegenwoordigers van de twee grootmachten hoe ze kunnen geraken tot wat een waarnemer beschreef als „een stabielere en veiliger evenwicht door afschrikking”.

Het blijft echter een feit, aldus één bron, „dat Europa niet zelf over z'n toekomst kan beslissen”.

Een van Europa's meest vooraanstaande staatslieden, wijlen Paul-Henri Spaak, zei van Nixons bezoek aan Moskou: „Wat opvalt is dat Europa steeds vaker op het internationale toneel afwezig is. Dit betekent dat het de kans loopt dat op zekere dag over zijn toekomst wordt beslist zonder dat het daar zelf ook maar iets over te zeggen heeft.”

Wellicht geeft de Moskouse Top West-Europa een stimulans tot vastberaden pogingen om tot eenheid te geraken en zijn sterkte op economisch, politiek en militair opzicht te vergroten.

De uitdaging van dit tijdperk

Op het moment dat de wereld een nieuwe periode van onzekerheid ingaat, staat het vast dat de Verenigde Staten, die binnenkort tweehonderd jaar als natie zullen bestaan, zich nu geplaatst zien voor de ernstigste uitdaging aller tijden wat hun internationale positie betreft.

De uitdaging zal zich op alle gebieden manifesteren: militair en ideologisch vooral van de zijde der Sovjetunie, en economisch vooral van de kant van West-Europa en Japan.

Duitslands „ijzeren kanselier” Bismarck, een activist voor machtsevenwicht die zich een eeuw geleden op het toppunt van zijn macht bevond, keek destijds een tikje afgunstig naar de groeiende macht en rijkdom van de Verenigde Staten met hun „splendid isolation” van het rumoer op het Europese politieke toneel. In een nogal raadselachtige uitspraak gaf hij te kennen dat „God zorgt voor dronken mensen, kinderen... en de Verenigde Staten van Amerika”.

Met al zijn sarcasme was Bismarck niet ver bezijden de waarheid!

Lezers die reeds lang met dit blad vertrouwd zijn, weten dat de Amerikanen — als ze hun nationaal erfgoed slechts wilden inzien — voor hun nationale bescherming wel degelijk op de Almachtige God kunnen vertrouwen.

In ons gratis verkrijgbaar boek *The United States and British Commonwealth in Prophecy* wordt uiteengezet hoe de Verenigde Staten zich hun fabelachtige nationale rijkdom en macht verwierven — en tevens hoe deze uitzonderlijke positie thans ernstiger dan ooit wordt bedreigd. ■

Er schuilt een ONGEZIENE VIJAND in uw gezin

*Hebben wij het allereerste aspect van een
ware christelijke levenswijze over het hoofd
gezien?*

door Herbert W. Armstrong

WAARSCHIJNLIJK huist er een vijand in uw gezin. U heeft deze vijand niet gezien, maar hij is niettemin in uw midden, heeft vele gezinnen ontwricht en enorm veel leed en ellende veroorzaakt.

Maar u heeft hem nooit opgemerkt. Hij heeft zich altijd schuil gehouden.

Het wordt hoog tijd dat u eens goed zag wat voor een gevaar hij is.

Hij heet „emotionele onvolwassenheid”.

Wat is emotionele rijpheid?

Het is niet iets dat academisch gevormden moeten leren. Het is iets dat in de eerste klas van de lagere school — en aan vier-, zes- en achtjarigen thuis geleerd behoort te worden. Het is de kunst de tien geboden in praktijk te brengen.

Door weinig mensen begrepen

Het is de ware sleutel tot menselijk geluk. *Maar het wordt eenvoudigweg niet onderwezen!*

Hoe kunnen ouders het hun kinderen leren wanneer zij zelf emotioneel onrijp zijn? Hoe kunnen onderwijzers hun leerlingen emotionele rijpheid bijbrengen wanneer zij zelf emotioneel onvolwassen zijn?

Toch geven wij u hier het geheim van de kunst, de tien geboden daadwerkelijk in praktijk te brengen. Het is de ware sleutel tot een christelijke levenshouding en vervolmaking. Het is het ware stempel waardoor een werkelijk opgevoede en ontwikkelde persoon onderscheiden wordt. Het feit dat men dit niet beseft en het de kinderen tijdens hun opvoeding niet inprent — dat het op middelbare scholen en universiteiten geen verplicht vak is — is een verschrikkelijke aanklacht tegen het onderwijs, religie en de westerse samenleving.

Wat het werkelijk is

Eén autoriteit omschrijft emotionele volwassenheid als een ontwikkeling van de mentaliteit van het nemen naar die van het geven. Geestelijk gesproken is „nemen” de levenswijze van Satan. „Geven” is de weg van God en het grondprincipe van Zijn Wet. Liefde is *geven*.

Een baby weet alleen maar hoe hij moet nemen. Hij zal zijn fles, zijn rammelaar of zijn speelgoed nemen. Het ligt helemaal in de menselijke natuur te nemen. Mensenkinderen weten absoluut niets op het ogenblik van hun geboorte. Daarom geeft een

baby alleen gehoor aan zijn innerlijke natuur en steekt hij z'n hand uit naar alles dat hem aantrekt.

Geven is iets dat geleerd moet worden. Maar hoeveel mensen beginnen hun kinderen te onderwijzen in dit principe — het grondbegrip van Gods Wet en van ware liefde?

Laten we het begrip emotionele rijpheid nog verder omschrijven.

Alle mensen worden gedreven door hun emoties. Maar stellen we ons ooit de vraag wat deze emoties precies inhouden, of nemen we ooit de moeite ze te ontleden?

Een emotie is een sterke *gemoedsbeweging* — een afwijking van de normale kalme gesteldheid van het redelijke en verstandelijke denken en handelen — een *impuls* met betrekking tot een daad die niet door het denken beredeneerd en goedgekeurd werd. Onder emoties vinden we gevoelens of impulsen zoals vrees, toorn, afkeer, droefheid, vreugde en verbaazing.

En verwant aan emotie is ons *humeur*. Iemand die emotioneel onrijp is, is gewoonlijk humeurig en heeft nooit geleerd zijn humeur in toom te houden.

Wat we over het hoofd zien

Meer en meer word ik erdoor getroffen dat een van de belangrijkste waarheden die wij mensen over het hoofd zien, is dat mensen, anders dan stomme dieren, niet uitgerust zijn met instinct dat ons ingeeft hoe we hebben te handelen. Dieren beschikken niet over het denkvermogen, de kennis en de bekwaamheid om te redeneren en hun daden verstandelijk te leiden. In plaats daarvan bedeede God hen met instinct dat hen leidt zoals Hij dat bepaald heeft.

God verleende de mens, die naar Zijn eigen beeld geschapen was, verstand. De mens moet eerst leren en kennis vergaren. Hij werd ook uitgerust met het vermogen om, voortgaande op deze kennis, te redeneren, te denken, plannen te maken, tot zekere gevolgtrekkingen te komen en beslissingen te nemen.

Het lag in Gods bedoeling dat de daden van de mens door zijn verstand geleid zouden worden. Maar de mens moet dit in praktijk leren brengen. Hij kan het doel dat God voor ogen had toen hij de mens op deze aarde plaatste nooit bereiken zolang hij dit niet doet.

Het ontwikkelen van het juiste KARAKTER is het doel van het menselijk bestaan. En karakter is het vermogen tot de juiste kennis en wijsheid te komen en dan de geest en het lichaam in de juiste banen te leiden.

Maar wij armzalige mensen doen alsof de mens slechts de hoogste levensvorm onder de stomme, redeloze dieren is — alsof de mens met instinct uitgerust werd en het doel van het leven er alleen maar uit bestond van die gevoelens, gewaarwordingen, emoties en stemmingen te genieten wanneer we ons daartoe door onze impulsen aangetrokken voelen, *zonder na te denken en zonder enige geestelijke leiding!*

Een tragisch voorbeeld

Ik heb een man gekend die hiervan een tragisch voorbeeld is. Hoewel hij een hoogst ontwikkeld persoon was die zijn hele leven aan de pedagogie toegewijd had en graag bereid was de verantwoordelijkheid op zich te nemen anderen kennis bij te brengen, had hij zelf nooit deze fundamentele levenswaarheid geleerd.

Hij had een enorme hoeveelheid kennis opgedaan op het gebied der wetenschappen, geschiedenis en literatuur. Hij had kennis verworven over vele *dingen*, maar niet over *zichzelf* — over zijn luimen, gevoelens, impulsen en verlangens. Hij was er nooit toe gekomen ze te bestuderen en te analyseren, laat staan te beheersen.

Als kind mocht hij altijd zijn zin hebben en had hij nooit geleerd wat zelfbeheersing was of hoe hij zijn luimen, gevoelens en verlangens moest begrijpen en ze *verstandelijk* beheersen en leiden, in plaats van er impulsief gevolg aan te geven.

Hij had een lieve vrouw en kinderen en bekleedde een hoge positie met ongekende toekomstmogelijkheden. Maar doordat hij zijn denken door *gevoelens, luimen en impulsen* liet overheersen in plaats van ze door zijn verstandelijk en rationeel denken te laten leiden, vielen zijn huwelijk en gezin uiteen en kwam zijn schitterende carrière tot een voortijdig einde. Niet alleen ontwrichtte hij zijn eigen leven, maar hij veroorzaakte tevens diepe ellende, verdriet en lijden voor vele andere mensen.

Zijn emoties hadden zijn denken zozeer beheerst dat hij z'n omstandigheden vanuit zijn gevoelsstandpunt begon te beschouwen, en daardoor werd zijn begripsvermogen verdraaid en verwrongen.

Lichamelijk was hij volwassen en mentaal gesproken was hij rijp voor zover het de met fouten behepte educatieve normen van deze wereld betrof. Maar emotioneel lag zijn leeftijd ergens tussen het achtste en het twaalfde levensjaar! En jammer genoeg lag ook zijn spirituele leeftijd niet hoger.

De grote tragedie van onze generatie is dat nagenoeg iedereen lichamelijk rijp wordt, mentaal misschien voor vijftig of vijfenzeventig procent, *doch slechts heel weinig mensen zijn emotioneel en geestelijk volwassen.*

Men is niet volkomen volwassen, zoals het in Gods bedoeling lag, tenzij men *emotioneel en geestelijk* rijp is!

Behoort met de opvoeding van het kind te beginnen

Het ogenblik om deze emotionele „volwassenwording” te beginnen is het ogenblik dat men ook de verstandelijke opvoeding ter hand neemt.

Men behoort er *thuis* mee te beginnen en wel op drie- of vierjarige leeftijd.

Ouders, **BESTUDEER** uw kinderen. Vergeet niet dat zelfbeheersing aankeken inhoudt dat men de baas moet zijn over zijn gevoelens, temperament en impulsen, en dat men er de juiste leiding en richting aan moet geven. Dit betekent dat men meester moet zijn over jaloezie, haat, vrees, wrok, egoïsme en ijdelheid.

En aangezien de juiste koers de weg van Gods wet is — en aangezien deze wet de weg van **LIEFDE** is, en de liefde het principe van geven in plaats van nemen is, betekent dit dat men zijn kinderen moet leren hun verstand te gebruiken, zodat ze hun stemmingen kunnen begrijpen. Men moet hen leiden in de richting van **GEVEN** — van liefde jegens anderen, gelijk aan de liefde die men voor zichzelf heeft.

Schreeuwen, luid praten, aanvallen van woede en tegen iemand anders uitvallen zijn allemaal uitingen van gebrek aan emotionele „volwassenwording”. Emotionele onrijpheid is eenvoudig de menselijke natuur de vrije loop te laten zonder ze aan de leiding van een weldenkende en redenerende geest te onderwerpen. Leer uw kinderen hun geaardheid op behoorlijke en verstandelijke wijze door hun **VERSTAND** te laten leiden.

Ik herinner mij hoe er voor de eerste maal een beroep op mij werd gedaan om een begrafenis te leiden. Tijdens een begrafenisplechtigheid laten vele mensen hun uitingen van verdriet de vrije loop. Een hevige angst greep mij aan. Ik was bang dat ik niet in staat zou zijn mijn eigen gevoelens te beheersen. Ik wist dat ik dit doen moest en dat ik met tederheid en sympathie de diepbetroefde familieleden moest troosten. Ik was toen een stuk jonger, en in de emotionele strijd die zich in mij afspeelde, of ik wel in staat zou zijn deze verantwoordelijkheid te dragen, begon ik onder de druk van mijn emoties te bezwijken.

Ik liet mijn familie weten dat ik mezelf er gewoonweg niet toe kon brengen. Op dat moment waren we op bezoek bij mijn vader. Hij kwam naar mij toe, legde zijn handen op mijn schouders en met een stem vol autoriteit, waarmee hij mij sinds mijn kinderjaren niet meer had toegesproken, zei hij:

„Hé! Zet je daar overheen! Dit is

jouw verantwoordelijkheid! Dit gezin gaat gebukt onder smart en verlaat zich op jou. Je kunt niet terugkrabbelen! Word wakker! Kom tot jezelf! Bedwing jezelf! Je doet het en wel met een kalme waardigheid en oprechtheid die je tot eer zal strekken!"

Ik herinner me dat dit me bedaarde en me weer tot bezinning bracht, en ik antwoordde kalm:

„Ja, vader, ik zal het doen.”

Toen ging ik naar een privé-vertrek, sloot de deur, sprak er met mijn hemelse Vader over en ontving van Hem de emotionele beheersing die me voor deze vuurproef ontbrak — en deze eerste begrafenis wás een vuurproef. Maar toen ik me letterlijk in Gods handen als Zijn werktuig had overgegeven, gebruikte Hij mij en de woorden die Hij door mijn mond sprak hadden de bekering van de diepbedroefde ouders tot gevolg.

Toen ik nadien steeds vaker geroepen werd om begrafenissen te leiden, vond ik het moeilijk mijn eigen emoties zó te beheersen dat ik het juiste evenwicht had — uiterlijk rustig en kalm te blijven, zonder echter naar het andere uiterste over te slaan door mijn gevoelens zódanig te verharderen dat ik geen passende sympathie zou kunnen opbrengen. Slechts door Gods hulp en veel gebed kon ik me emotioneel beheersen, met waardigheid en toch met grote gevoeligheid, hartelijkheid en meelevendheid voor diegenen die bedroefd waren, zodat ik hen de hulp kon geven die zij in hun grootste beproeving nodig hadden, zonder met hen ten prooi te vallen aan emoties.

Het is buiten kijf dat niemand als christen kan groeien en perfectie bereiken kan zolang hij geen emotioneel evenwicht bereikt heeft.

Onze gevoelens en emoties werden ons gegeven met een *doel* voor ogen! Zij mogen niet krachteloos gemaakt worden, maar ze moeten wel op een verstandige manier door geestelijke beheersing volgens Gods wet *geleid* worden!

Emotie in religie

Van alle aspecten in het leven is er geen enkele waar emotionele onrijpheid zo zeer tot uiting komt als in religie.

Ook hier hebben de mensen de neiging in uitersten te vervallen. Of zij zweepen hun emoties opzettelijk tot

grote hoogte op of zij maken van hun godsdienst een volkomen verstandelijke uiting doordat zij hun emoties geheel en al in bedwang houden.

Veel mensen, gewoonlijk zij die het minst ontwikkeld zijn, associëren zich met een godsdienst die bijna helemaal emotioneel is. Tijdens bijeenkomsten zeggen de voorgangers gewoonlijk niets dat tot nadenken stemt, maar alleen datgene dat emoties oproept. Zij onderwijzen niet, maar wekken slechts ongebreidelde emoties op.

Maar emotie is geen spiritualiteit. Emotie is een *fysieke* reactie. Hoewel een zekere graad van emotionele reactie op natuurlijke wijze *moet* volgen op een ware en diepe geestelijke belevens, is emotie niettemin een fysieke reactie als gevolg van deze belevens en is op zichzelf geen geestelijke belevens. Emotie wordt voortgebracht door het fysieke zenuwstelsel. Daarom spruit emotie voort uit het *VLEES* en *niet* uit de *GEEST*!

Alleen degenen die God *GEHOORZAAM* zijn ontvangen Zijn heilige Geest (Hand. 5:32). De meeste kerkgenootschappen die de valse namaak-emotie voor ware geestelijkheid aannemen, verkondigen dat Gods wet afgedaan heeft en prediken een leer van behoud zonder werken, waaronder zij verstaan dat gehoorzaamheid aan God of Gods wet niet nodig is.

Niemand is een echte christen tenzij hij de heilige Geest ontvangen heeft en er zich, gehoorzaamend aan Gods wet, door laat leiden (Rom. 8:9, 14). De heilige Geest *in ons* is de *LIEFDE* GODS (Rom. 5:5), die de enige liefde is die Gods wet vervult.

Er zijn er misschien zelfs onder ons die tot Gods waarheid gekomen zijn — die zich aan God overgegeven hebben, die werkelijk berouw van hun eigen levenswijze hebben en zich afgekeerd hebben van de weg van de wereld en zich gewijd hebben aan bijbelstudie om Gods weg te leren om volgens *elk Woord van God te kunnen leven* — en die ook veel bidden, maar die de tweede *VRUCHT* van Gods Geest niet bezitten — *BLIJDSCAP*!

Géén gevoelloosheid

Emotionele rijpheid betekent evenmin „gevoelloosheid” als ongebreidelde emotie.

Degenen die werkelijk emotioneel rijp zijn worden geleid door Gods Geest en door bezonnenheid, en hun emoties worden *BETEUGELD*, niet gevoelloos gemaakt. De emotioneel volwassenen drukken wel degelijk enthousiasme, vreugde en blijdschap uit. Zij voelen en drukken wel dégelijk dankbaarheid en eerbied in hun verering van God uit. Zij hebben inderdaad gevoelens van medelijden en barmhartigheid en laten dat ook merken.

God is een Geest en zij die Hem aanbidden moeten Hem *IN GEEST* en *IN WAARHEID* aanbidden. Men kan niet *IN GEEST* aanbidden, tenzij men Gods Geest heeft en erdoor geleid wordt. Men kan niet in waarheid aanbidden zonder Gods Woord te begrijpen. Maar deze verering is niet ontgaan van gevoel en de daaruit voortspruitende emotionele expressie. Zelfs al is emotie een fysieke reactie, toch gaat zij gepaard met, en is het gevolg van een ware geestelijke belevens.

Zij die emotionele rijpheid bezitten zullen op een passende, hartelijke en heel oprechte manier sympathie uitdrukken. Zij zullen van tijd tot tijd, wanneer dit past, leedwezen, angst en medelijden uitdrukken. En zij zullen ook hun opgeruimdheid, vreugde, enthousiasme, ijver en dat geluk uiten, waarvan zij boordevol zijn en dat wij *BLIJDSCAP* noemen!

Het komt er dus op neer dat zij hen die emotioneel volwassen zijn, de beheerste uiting van emotie *samen-gaat* met fysieke gezondheid en een ontwikkelde geest die verwekt en geleid wordt door de Geest van God. Met andere woorden, emotionele volwassenheid ontwikkelt zich tegelijkertijd met lichamelijke, geestelijke en verstandelijke groei, en alle vier ontwikkelen zich uiteindelijk tot het volmaakte geestelijke *KARAKTER* — het doel waarvoor we hier op aarde geplaatst zijn.

U moet waarschijnlijk nog een lange weg afleggen. U hebt een grote verantwoordelijkheid, als u kinderen hebt, om hen zowel emotioneel als lichamelijk, verstandelijk en geestelijk degelijk op te voeden. We zullen allen eens geroepen worden om daarover rekenschap af te leggen. Hoe zult u zich verantwoorden? ■

Het GROTE vraagstuk... UW VOORTBESTAAN!

Op het ogenblik zou een kernoorlog DE MENSHEID VAN DE AARDE KUNNEN WEGVAGEN! Ten einde erachter te komen waarom de mens, met zijn ontzaglijke geestelijke vermogens, niet in staat is WERELDVREDE te verwezenlijken, is deze serie begonnen bij de prehistorie. In deze aflevering: WAAROM zo'n brede kloof tussen dierlijk brein en menselijk verstand?

door Herbert W. Armstrong

DEEL II

IN DE afgelopen twee jaar ben ik vijf keer om de wereld gevlogen. Ik heb persoonlijke gesprekken met vele staatshoofden gevoerd, waarbij binnenlandse en wereldproblemen ter sprake kwamen — en geloof u mij: de toestand is schrikbarend! Deze leiders worden op het ogenblik geconfronteerd met problemen die zij niet in staat zijn op te lossen.

Internationale spanningen nemen toe

Ik heb geconstateerd dat internationale spanningen toenemen. De wereldsituatie ontwikkelt zich in de

richting van de finale — een opperste crisis!

Staatshoofden zijn mensen. In een verscherpte crisistoestand zijn zij onderworpen aan hartstochten en innerlijke onevenwichtigheid. *De kans bestaat* dat men zich onder dergelijke verbijsterende omstandigheden zou kunnen misrekenen of zijn hoofd verliezen, en een alles verwoestende kernoorlog ontketenen! Uw leven en het mijne hangen ervan af dat het vóór die tijd tot WERELDVREDE komt!

Het is een *levensbelangrijke zaak* van de **GROOTSTE URGENTIE!**

De problemen en kwalen der wereld hebben zich vermenigvuldigd. Gebeurtenissen volgen elkaar hoe langer hoe sneller op! Uitbarstingen van

geweld overal ter wereld hebben de spanningen en het gevaar van een kernoorlog ten zeerste doen toenemen. En dit zou uitroeiing van de mensheid kunnen betekenen!

Wij leven vandaag in een andere wereld. Duizenden jaren lang hebben staatshoofden naar VREDE gestreefd. Geen van hen heeft ooit vrede kunnen bewerkstelligen — dat wil zeggen een blijvende, duurzame wereldvrede. Maar tot ongeveer twintig à dertig jaar geleden was er nog steeds tijd om het streven voort te zetten.

Dit is niet meer mogelijk!

Thans worden wij onherroepelijk geconfronteerd met de vraag van ons VOORTBESTAAN! De tijd loopt snel ten einde. Dat is de factor die tegenwoordig het grote verschil uitmaakt.

Het tegenstrijdige in de mens

Maar WAAROM is de mens niet in staat geweest duurzame wereldvrede te verwerven?

Men denke eens aan de ontzaglijke intellectuele vermogens van de mens. Deze zouden het hem toch mogelijk moeten maken in een sfeer van VREDE, geluk en universele overvloed te leven. Hij brengt de ingewikkeldste mechanismen voort — ware technologische wonderen! Hij zendt astronauten naar de maan en terug. Toch schijnen deze zelfde geestelijke vermogens van de mens volslagen hulpeloos ten aanzien van 's mensen morele, geestelijke en ethische problemen.

WAAROM toch deze tegenstrijdigheid?

WAAROM is de mens *zoals hij is* — zo bekwaam en toch zo hulpeloos? Waarom bestaat het kwaad in de menselijke natuur? Hoe en waarom is dit zo gekomen?

Reeds in de oudste tijden der geschiedenis van de mens hebben er menselijke problemen, conflicten en euvelen bestaan. Voor het antwoord moeten wij derhalve teruggaan tot de vraag van herkomsten.

De wereld bevindt zich voor het volgende dilemma: van de twee mogelijkheden ter zake van het vraagstuk van herkomsten huldigt de ene school de theorie der evolutie, terwijl de andere gelooft in een afzonderlijke schepping door een Schepper, God. Maar noch de wetenschapsbeoefenaars en opvoeders enerzijds, noch de theologen en het traditionele christendom anderzijds kunnen ons vertellen WAAROM de mens is *zoals hij is*, noch HOE en WANNEER hij bezocht werd met het kwaad in de menselijke natuur.

Toch hangt het voortbestaan van de mens van het antwoord af.

De mens beschikt niet over de middelen om een verklaring te vinden. Tenzij het antwoord geopenbaard wordt, blijft de mensheid hulpeloos! En indien het geopenbaard is, hebben de godsdienstige ijveraars en theologen het niet gevonden, terwijl de aanhangers der evolutietheorie openbaring verwerpen.

Wat IS de mens?

Het is thans noodzakelijk dat wij de oorsprong van de mens begrijpen.

Wat is de mens? Beseft u wel dat bijna niemand dit weet?

Is de mens een dier — slechts de hoogste vertegenwoordiger van het dierenrijk? Is de mens een onsterfelijke ziel? Is hij een soort zielsverhuizingsprodukt van een vroegere vlin-der?

Is er iemand die zich nooit heeft afgevraagd: „Wat *BEN* ik?” Ik kan me niet herinneren wanneer deze vraag voor het eerst bij mij is opgekomen. Wel herinner ik mij dat de vraag mij zevenenveertig jaar geleden bijzonder kwelde. Ik trachtte er een redelijk antwoord op te vinden — maar mijn redenering liep dood. Al mijn denken en peinzen leidde nergens heen. Het antwoord kan niet ontdekt worden — tenzij door openbaring.

Een jaar later, in de herfst van 1926, werd ik uitgedaagd tot een grondig, diepgaand onderzoek naar deze vraag van herkomsten — de evolutietheorie of een afzonderlijke schepping door een hoogste Schepper, God.

Aanvankelijk twijfelde ik aan het bestaan van God. En ik twijfelde ook aan de bewijzen voor de evolutietheorie. Ik zocht BEWIJZEN — wat de waarheid ook mocht zijn.

Ik bestudeerde Darwin en zijn pleitbezorgers Haeckel en Huxley, en Lyell vóór hen, en latere aanhangers der evolutie als Karl Vogt en Thomas Chrowder Chamberlin. Ik bestudeerde Genesis en de Bijbel in zijn geheel. Ik was uiterst verbaasd te zien dat de duidelijke uitspraken van de Bijbel op vele fundamentele punten lijnrecht in strijd waren met dingen die mij als kind op zondagsschool geleerd waren.

Ik was evenzeer verwonderd te constateren dat dit boek, zoals Bruce Barton gezegd heeft, het boek is dat bijna niemand schijnt te begrijpen — een boek dat zódanig uitgelegd is geworden dat het traditionele godsdienstige leerstellingen steunt, dat verkeerd weergegeven, verdraaid en belasterd is. Ik ontdekte dat het een boek voor „NU”, voor onze tijd is!

Ik vond BEWIJS voor het bestaan van de levende God (schrijf ons om ons gratis boekje *Bestaat God?*). En ik vond BEWIJS voor de onfeilbare inspiratie van dit boek, de Bijbel. Ik

vond daarin iemand aangehaald, die zei dat Hij God is, die onfeilbaar de toekomst voorspelde, en in de dagen toen het oude Egypte en Babylon bloeiden, de toekomst durfde beschrijven van ieder volk op aarde van iedere belangrijke destijds bestaande stad, waaronder steden als Babylon, Tyrus, Sidon, Asdod en Askelon. En wat toen voorspeld werd, is in al deze gevallen gebeurd. (Vraag ook om ons gratis boekje *De Bijbel bewezen*.) Alleen de vier koninkrijken van Daniël zouden reeds tot bewijs dienen, maar er is veel meer.

Het werd onmiskenbaar duidelijk dat wanneer men zich wendt tot de bijbelse openbaring, men teruggaat naar een bron die door de eeuwen, door duizenden jaren heen, betrouwbaar is gebleken — en toch het meest MISVERSTANE, verkeerd voorgestelde, verwrongen en belasterde boek is dat ooit werd geschreven! Nochtans heb ik geconstateerd dat het LOGISCH is, wanneer men het neemt *zoals het is*, in plaats van het te verklaren volgens wat men *wil* geloven. Het is een boek dat men *kán* begrijpen — en juist begrijpen — indien men ertoe bereid is!

De opzet van deze serie

De opzet van deze serie is het verschaffen van dringend nodig BEGRIP voor de claims der openbaring.

Ten einde tot dit begrip te komen, heeft men niet per se een verstand nodig dat superieur is in vergelijking met dat van wetenschapsbeoefenaars en theologen. Er is niets anders nodig dan een onbevangen bereidheid om na te denken over hetgeen duidelijk gezegd is. Waarom zo'n objectieve en onbevangen bereidheid zo zelden voorkomt, is heel moeilijk te begrijpen.

Zoals vermeld in de eerste aflevering van deze reeks, begint onze bron van openbaring, de Bijbel, met de positieve mededeling: „In den beginne schiep God de hemel en de aarde”. Geen gissingen. Geen theorieën. Alleen deze positieve mededeling.

Vervolgens hebben wij behandeld wat er over de prehistorie geopenbaard is. Daarna de positieve mededelingen over de fysieke schepping in Genesis 1. Uit vele uitspraken van de Bijbel blijkt dat Genesis 1 niet de

voltooiing der schepping beschrijft, maar slechts *de fysieke schepping*. Met andere woorden: het fysieke materiaal (in de eerste plaats de mens) waarmée een veel belangrijker *geestelijke* schepping moest beginnen!

Is de mens een dier?

Let er in de eerste plaats nog eens goed op, wat wij in onze vorige aflevering over het laatste deel van dit eerste hoofdstuk van het boek Genesis gezegd hebben.

Let eens op wat de meeste mensen gewoonlijk verzuimen op te merken:

In vers 21: „En God schiep de grote walvissen . . . naar hun aard”. Naar de aard der WALVISSEN. „. . . En alle gevleugeld gevogelte naar zijn aard.” Niet naar de een of andere verschillende of lagere soort, maar naar de aard van het gevleugelde gevogelte.

Vervolgens vers 25: „En God maakte het wild gedierte der aarde naar zijn aard, en het vee naar zijn aard . . .” — vee, naar de aard van het vee, leeuwen naar de aard van de leeuw, beren naar de aard van de beer, apen naar de aard van de aap.

Maar *niet* de MENS naar de aard van de aap!

In plaats daarvan staat er in vers 26: „Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis”. Er staat duidelijk dat God de MENS naar de aard van GOD maakte — niet naar de aard van een of ander dierlijk soort! Dat wil zeggen, gevormd en gemodelleerd als God — niet als de aap, het paard of de koe.

Toen men Jezus vroeg hoe God er uitzag, zei Hij dat indien ze Hem — Christus — hadden gezien, ze hadden gezien hoe God er uitziet, want Hij was gevormd en gemodelleerd als God de Vader in de hemel. En Jezus zag er precies zo uit als iedere andere jood van zijn tijd — anders zouden zijn vijanden Judas niet 30 zilverlingen hebben betaald om Hem te identificeren.

Veel van Gods verschijning wordt in de Bijbel geopenbaard. God heeft handen en voeten — geen klauwen, poten of hoeven. God heeft tien vingers en tien tenen. God heeft twee ogen, een neus, een mond, twee oren. Hij heeft armen en benen. Hij is gevormd en gemodelleerd als een mens, omdat Hij de mens geschapen

heeft naar ZIJN beeld en gelijkenis.

Er is dus duidelijk geopenbaard dat de mens GEEN DIER is!

De aanhangers der evolutietheorie verlagen de mens tot niets meer dan een dier — en afkomstig van lagere dieren. De bijbelse openbaring van de oorsprong der mens plaatst hem nadrukkelijk in een GODDELIJKE categorie. De Bijbel openbaart dat de mens geschapen is om een bijzondere betrekking met God te onderhouden, wat dieren volslagen onmogelijk is!

Maar van stoffelijke, niet geestelijke samenstelling

Het is echter ook van vitaal belang op te merken dat de mens uit stoffelijke substantie bestaat. In Johannes 4:24 wordt duidelijk geopenbaard dat *God geest is* — uit geest bestaande, niet uit stof.

Waarom is de mens gemaakt van stof, sterfelijk, met een chemisch bestaan dat verzorgd wordt door de bloedsomloop, van zuurstof voorzien door het inademen van lucht en van brandstof voorzien door voedsel en water?

Zoals eerder gezegd, openbaart de Bijbel dat de in Genesis 1 beschreven schepping een FYSIEKE schepping was. Daarbij bracht God het fysieke materiaal voort — in de eerste plaats de mens — waarmee de veel belangrijker GEESTELIJKE SCHEPPING moest worden begonnen. Wij zijn het leem, God is onze Pottenbakker (Jes. 64:8). En die geestelijke schepping vindt nog steeds plaats. Dit heeft betrekking op het transcendente potentieel van de mens — het DOEL waarvoor de Schepper de mensheid hier op aarde heeft gezet!

Genesis 1 beschrijft een fysieke vernieuwing van het aangezicht der aarde — de aanwezigheid van fysiek water in zeeën, meren en rivieren, stoffelijke grond, de fysieke zon en maan, fysiek plantaardig leven, fysiek dierlijk leven — en ten slotte fysiek MENSELIJK leven.

In Genesis 2:7 „En de Heer God had de mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; also werd de mens tot een levende ziel”.

Met andere woorden, God nam materie uit de grond, en vormde en modelleerde die materie naar Zijn

beeld. Maar deze man (en vrouw) kwam uit de grond — een stoffelijke substantie. Toen blies God FYSIEKE LUCHT in de neusgaten van de mens, de adem waardoor de mens zijn tijdelijk fysiek LEVEN krijgt. Zo-doende werd de ademde, levende, fysieke mens een levende ZIEL.

Wát werd een „ziel”?

Niet iets geestelijks — maar iets dat uit het stof van de grond gevormd en gemodelleerd was. De „ziel” kwam dus UIT de grond en is geheel en al *stoffelijk* — niet geest!

De „ziel” is dus stoffelijk en STERFELIJK. Nergens in de Bijbel is een uitdrukking als „onsterfelijke ziel” te vinden. Een ziel is NIET onsterfelijk. Maar er staat geschreven: „De ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezechiël 18:4). Er staat, ter meerdere nadruk, voor een tweede maal geschreven: „De ziel die zondigt, DIE ZAL STERVEN” (Ezechiël 18:20). God zei nadrukkelijk tot Adam en Eva dat indien zij zondigden, zij ZEKER zouden sterven (Gen. 2:17, *N.Vert.*).

In HOEVERRE verschillend van dieren

Op dit punt is het wenselijk dat wij nog een fundamentele waarheid inzake de mens gaan begrijpen — een waarheid waarvoor zelfs theologen blind zijn geweest. Toch zou men zonder deze waarheid nooit kunnen begrijpen WAAROM de mens zo is als hij is — WAAROM de mens zulke hoogontwikkelde, gecompliceerde en wonderbaarlijke verstandelijke vermogens heeft — en waarom hij niet zijn intermenselijke problemen kan oplossen.

Door deze ontbrekende dimensie van kennis kunnen wij evenmin de ware *bestemming* van de mens begrijpen — het DOEL van het menselijk leven — het doel waarvoor de levende God de mensheid op aarde heeft gezet!

De ontbrekende schakel

Paleontologen hebben onder de fossielen vergeefs naar de ontbrekende schakel tussen mens en dier gezocht. Ze zouden hun tijd nuttiger besteden indien ze zochten naar de ontbrekende schakel tussen mens en GOD — Jezus Christus.

Waarom werd de mens uitgesproken gevormd naar de gelijkenis van God zelf? De bijbelse openbaring beantwoordt deze vraag. Ze zegt dat mensen door God verwekt kunnen worden en feitelijke ZONEN van God kunnen worden!

Sprekend over Christus, staat er in Johannes 1:12: „Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden”. Wederom, in Romeinen 8:14, 16-17: „Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods... Dezelve Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.”

Geschapen voor een speciale verhouding met God

Van zo'n verhouding met God wordt geen melding gemaakt met betrekking tot dieren!

De mens werd geschapen opdat hij de nauwe verhouding van werkelijke gemeenschap met God zou genieten, en met de opgestane, verheerlijkte Christus. Lees het in 1 Johannes 1:3: „Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus”. Andermaal, in 1 Johannes 3:2: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.”

De mens werd geschapen om een zeer speciale verhouding met God te hebben die bij dieren volstrekt niet voorkomt.

Het merkwaardigste aspect van de sterfelijke mens is zijn VERSTAND.

Er bestaat een rechtstreekse betrekking tussen deze zeer speciale en persoonlijke gemeenschap met God die voor de mens mogelijk is gemaakt, en de ongelooflijke KLOOF tussen de verstandelijke vermogens van het menselijk verstand en het dierlijk brein.

Juist hier hebben we te maken met een waarheid waarvan de lezer PERPLEX zou moeten staan en die hem er spontaan toe zou moeten brengen haast te JUBELEN van vreugde.

God schiep ieder dier naar zijn eigen dierlijke aard. Maar Hij schiep de MENS naar GODS EIGEN aard — om gemeenschap met God te hebben, om KINDEREN van God te worden.

GOD is de opperste intelligentie, de architect van het heelal. De geest van God heeft alles ontworpen wat wij in de natuur zien. Zijn geest heeft het wonderbaarlijk menselijk lichaam met zijn verschillende werkingen ontworpen. Hij ontwierp de hersenen — zowel dierlijke als menselijke. Maar Hij rustte de dierlijke hersenen toe met een instinct dat in de menselijke hersenen ontbreekt. Anderzijds vereiste Zijn doel bij het maken van de MENS naar Zijn eigen gelijkenis — ten einde gemeenschap met God te hebben en kinderen van God te worden — DENKVERMOGEN in de mens naar het patroon van Gods eigen denkvermogen.

Maar hóe heeft God dit gedaan? Hij schiep de mens uit het stof der aarde. GOD is een Geest. Het is voor de mens weggelegd, geest te *worden*, zoals God nu is. Vandaar dat God een niet-fysiek bestanddeel aan de menselijke hersenen toevoegde om die verstandelijke vermogens te geven. Het verstand van de mens moet echter functioneren door middel van fysieke hersenen. En het is derhalve duidelijk dat, gedurende dit menselijke leven, het menselijk verstand niet die alomvattende volmaaktheid van de geest van God bereikt. Dat verstand is BEPERKT. Reeds nu vereist het menselijk verstand een extra element, zoals duidelijk zal worden gemaakt.

Waarom die ongelooflijke KLOOF?

Reeds spoedig tijdens mijn intensieve bestudering van het vraagstuk evolutie contra afzonderlijke schepping ontdekte ik wat de mens IS! Maar ik had mij niet grondig verdiept in de vraag over het verschil tussen dierlijke hersenen en menselijk verstand. Dit deed ik pas in het begin van de jaren zestig, en toen zag ik eindelijk duidelijk de oorzaken van dit ontzaglijke verschil geopenbaard.

Zonder dat ik er toen van wist, had aan de universiteiten aan de Oostkust van de Verenigde Staten een briljante jonge student zich in ditzelfde vraagstuk verdiept. Hij bestudeerde het onderwerp niet aan de hand van de Bijbel, maar met behulp der fysiologische wetenschap van het hersenonderzoek. Hij had gestudeerd aan de Universiteit van New York, de Universiteit van Rochester, de medische faculteit van Johns Hopkins en de Yeshiva-universiteit. Zijn kandidaatsexamen had hij afgelegd aan de Johns Hopkins Universiteit en zijn doctoraat in de wijsbegeerte aan de Universiteit van Californië te Los Angeles. Hij heeft research in moleculaire biologie en de elektrofysiologie van de hersenschors geleid. Wat een samenloop van omstandigheden dat wij beiden tot hetzelfde antwoord kwamen — hij vanuit het onderzoek op het gebied der fysieke wetenschap, en ik vanuit het onderzoek op het gebied der geopenbaarde kennis. En hoe toevallig is het ook dat wij met elkaar in aanraking kwamen. Hij is dr. Robert Kuhn, thans verbonden aan de faculteit van Ambassador College te Pasadena.

Te beginnen met het juninummer heeft *De Echte Waarheid* dr. Kuhns opmerkelijke serie artikelen over dit uitermate essentiële vraagstuk gepubliceerd.

Nu kom ik dus met de bijbelse openbaring ter zake van dit onderwerp.

De volgende dingen dienen wij te weten:

(1) Waarom is de mens met zijn menselijk verstand, zo ontzaglijk groot in bekwaamheden en prestaties, niet bij machte zijn eigen problemen op te lossen en in vrede, universeel geluk en welzijn te leven?

(2) Waarom zijn de intellectuele vermogens van de mens vergelijken-derwijs zo groot, terwijl dierlijke hersenen zowel kwantitatief als kwalitatief feitelijk de gelijke van menselijke hersenen zijn?

(3) en wat het belangrijkste is: WAT is de oplossing van de problemen van de mens — HOE zullen wij tot WERELDVREDE komen vóór de mensheid wordt uitgeroeid?

De Bijbel toont duidelijk aan

WAAROM deze wereld vervuld is met euvelen van allerlei aard. Lees Jeremia 17:9: „Arglistig is het hart [van de mens], meer dan enig ding, ja, dodelijk is het”. En ook Romeinen 8:7: „... dat het bedenken van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan [dat] ook niet”.

De menselijke natuur zit boordevol kwaad.

Maar hoe komt dat? Indien wij moeten geloven in een alwijze Schepper — *waarom* schiep God dan een BOOSAARDIG hart in de mens? Heeft God de mens zo geschapen dat hij zulke wonderen kon voortbrengen, maar tegelijkertijd machteloos en hulpeloos tegenover zijn problemen zou staan?

Heeft God het bedrieglijke en slechte hart in de mens geschapen? Heeft God in de menselijke geest vijandigheid tegen zijn Maker gelegd? En zo niet, HOE IS DE MENS DAN GEWORDEN ZOALS HIJ IS?

Laten wij eerst eens nagaan wat de *oorzaak* is van de grote superioriteit der geestelijke vermogens van de mens in vergelijking met dieren.

Alles is een kwestie van oorzaak en gevolg. Indien de mens, met hersenen die bijna gelijk zijn aan die van dieren, een oneindig groter denkvermogen heeft dat niet uit de grootte of de hoedanigheid van de fysiologische hersenen kan worden verklaard — zoals dr. Kuhns artikelen zo duidelijk hebben aangetoond — WAT IS HIERVAN DAN DE OORZAAK?

Dr. Kuhn heeft wetenschappelijk aangetoond dat er noodzakelijkerwijs in de menselijke hersenen een niet-fysiek bestanddeel is dat in de dierlijke hersenen niet voorkomt.

Ik heb hetzelfde *geopenbaard* aangetroffen vóór ik ooit van dr. Kuhn had gehoord.

In Job 32:8 had ik gelezen: „Voorwaar, het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft” (N. Vert.).

Let daar eens goed op. De adem van God geeft — verleent — de mens INZICHT. Maar hoe? Waardoor? Dat staat in hetzelfde vers: „De geest in de stervelingen”. En geest is niet-fysiek. Let hier goed op: deze geest is *IN* de mens. Het is niet de mens, maar iets dat *IN* de mens is.

En wat is de mens? Waaruit

bestaat hij? De mens bestaat uit stof, niet uit geest!¹ Men herinnere zich wat wij reeds hebben aangehaald: „De Eeuwige God formeerde de mens uit het stof der aarde”. Stof is materiële substantie. De mens is fysiek. De menselijke hersenen zijn fysiek. De menselijke hersenen zijn bijna precies zoals de hersenen van een walvis, olifant, dolfin of chimpanzee. Maar de geest *IN* de mens is niet-fysiek. Het is een niet-fysiek bestanddeel *IN* de mens *dat niet in dierlijke hersenen aanwezig is*.

Geest verleent fysieke hersenen intellect

Nu zullen wij ons bezighouden met de functie van de „geest in de mens”.

In zijn brief aan de Corinthiërs verklaart de apostel Paulus waarom de grote geesten der wereld de kennis niet kunnen bevatten van hetgeen God voor de mens in petto heeft. Hij gaat er uitgebreid op in dat dit niet komt door grote woorden of ingewikkelde taal. Integendeel, hij zegt dat hij alleen maar eenvoudige, simpele taal heeft gebruikt.

In hoofdstuk 1 toont hij aan dat

1. Even een korte semi-technische verklaring van dit woord „geest”.

Het is de vertaling van het oorspronkelijke Hebreeuwse woord *roeach*. Het Hebreeuwse *roeach* heeft op zijn minst vier betekenissen, afhankelijk van de wijze waarop het woord in een volzin wordt gebruikt. Bijvoorbeeld: in het Nederlands kan het woord „zagen” een werkwoord betekenen voor het bewerken van hout, maar ook de verleden tijd van het werkwoord „zien”.

Roeach kan de niet-fysieke essentie, geest, beteken, maar het kan ook betekenen fysieke lucht, wind, adem; soms kan het mentaliteit beteken en als er het woord „heilig” aan voorafgaat, betekent het de heilige Geest van God — niet-fysiek uiteraard.

Zoals het hier in Job 32:8 gebruikt werd, betekent het geest, niet-fysieke essentie. Hetzelfde woord wordt gebruikt in Job 33:4, waar gesproken wordt van Gods heilige Geest: „De Geest [*roeach*] Gods heeft mij gemaakt, en de adem [*nesjama*] des Almachtigen heeft mij levend gemaakt”. In deze zin komt het Hebreeuwse woord *nesjama* voor dat *alleen maar* „adem” kan betekenen — de lucht die door de longen in- en uitgeademd wordt, via de neusgaten. Dit verwijst naar Genesis 2:7: „En de Heer God had de mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens [*nesjama*]; also werd de mens tot een levende ziel”. De mens die God uit stof van de grond had geformeerd, had geen leven vóór God dit ontstak door fysieke lucht in zijn neusgaten te blazen. „Geblazen” komt van het Hebreeuwse *nafach*: aanblazen, inblazen. Een „ziel”, vertaald van het Hebreeuwse *nefesj*, betekent het ademende, levende fysieke wezen, hetzij mens of dier.

Ook in Job 34:14 worden dezelfde twee woorden gebruikt, waar staat dat God de geest (Hebreeuws *roeach*) van de mens en zijn adem (Hebreeuws *nesjama*) tot zich terugneemt.

Dit vormt het doorslaggevende bewijs dat in het zinsverband van Job 32:8 het woord „geest” de betekenis heeft van *geest* als niet-fysieke essentie.

het niet de geleerden zijn die geestelijke kennis kunnen begrijpen, maar dat integendeel de meer gewone en eenvoudige mensen geroepen zijn en dat aan hen dit begrip *gegeven* is.

Hij schrijft: „Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen. Maar ... het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen; en het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren ... opdat geen vlees zou roemen voor Hem ...

„En ik, broeders, toen ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God” (1 Cor. 1:26-29; 2:1).

Met andere woorden, deze geestelijke *KENNIS* wordt *geopenbaard* door God, en wordt niet verkregen omdat men een superieure mate van menselijk intellect bezit. De apostel toont aan dat zelfs de eenvoudige mensen haar kunnen begrijpen. Hij schrijft: „Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht van God ... maar wij spreken de wijsheid van God in verborgenheid ... welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft ...” (vers 5-8).

De enige wijze waarop kennis op natuurlijke wijze door het menselijk verstand kan worden opgenomen is door het oog, het oor of de zintuigen van smaak, reuk, tast of gevoel. Paulus betoogt verder dat deze geestelijke kennis van God tot het normale, natuurlijke verstand niet kan doordringen, hoe superieur het intellect ook moge zijn.

„Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet gehoord, en in het hart van de mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft voor degenen, die Hem liefhebben” (vers 9).

„DOCH God heeft het ons *geopenbaard* door Zijn Geest ...” (vers 10), ongeacht de mate van het menselijke intellect. Met andere woorden, deze kennis van geestelijke dingen wordt niet door middel van natuurlijke processen door het menselijk verstand opgenomen, want geest kan noch gezien noch gehoord, geroken, gevoeld of geproefd worden — en er is geen andere wijze waarop kennis van nature tot het verstand doordringt.

De grote geesten van deze wereld zijn, zonder Gods Geest, beperkt tot kennis van het FYSIEKE. Hierdoor komt het dat wanneer een ander — misschien met een geringer intellectueel vermogen — van geestelijke dingen spreekt, dit het hoog ontwikkelde verstand als volslagen DWAASHEID voorkomt. Al zijn kennis is beperkt tot FYSIEKE dingen. Geestelijke dingen liggen op een volkomen ander vlak.

Het mysterie verklaard

Nu komen wij aan het vers dat dit alles verklaart! Het vers dat is MISbruikt door degenen die het dwaalbegrip van de „onsterfelijke ziel” hebben aanvaard.

„Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand hetgeen van God is dan de Geest Gods” (vers 11).

Bestudeer dit vers — in zijn samenhang. Wat de mens WEET — waarvan hij kennis heeft — de dingen van een mens — welke mens zou deze MENSELIJKE kennis kunnen hebben — kennis die dierlijke hersenen niet kunnen ontvangen — behalve door de *geest des mensen* die in hem is?

Dieren bezitten *niet* deze geest — dit niet-fysieke bestanddeel. Dierlijke hersenen kunnen dus niet zo functioneren als het menselijk VERSTAND. En menselijke hersenen alleen, die *slechts NAUWELLIJKS* superieur zijn ten opzichte van dierlijke hersenen, zouden deze menselijke kennis niet kunnen bezitten en gebruiken, TENZIJ aan de fysieke hersenen deze *geest* werd TOEGEVOEGD — dit niet-fysieke bestanddeel dat de mens is toebedeeld. En deze geest, *in associatie* met menselijke hersenen, functionerend met menselijke hersenen, brengt het intellect voort dat in vergelijking met dieren ontzagwekkend is.

Men houde goed voor ogen dat de MENS gehéél bestaat uit materie — uit het stof der aarde. Maar God heeft aan de mens iets *toegevoegd* dat *niet* de mens is, maar iets IN hem. En dit niet-fysieke iets — deze *geest* — verleent de fysieke menselijke hersenen intellectueel vermogen. Hoe dit precies in zijn werk gaat, zal ik later verklaren.

Maar ofschoon de mens dit geestelijke vermogen bezit, is zijn verstand beperkt tot het ontvangen van FY-

SIEKE kennis. De reden hiervoor komt ook later ter sprake.

Maar evenals de mens geen weet van MENSELIJKE aangelegenheden zou kunnen hebben zonder de toevoeging van de *geest des mensen*, zo kan hetgeen wat van GOD is niet worden begrepen zonder de toevoeging van een andere Geest — de heilige Geest van GOD!

Evenals een domme koe die in de wei graast, niets van Einsteins theorie zou kunnen begrijpen, ook al stond Einstein zelf naast de koe en probeerde hij het haar te verklaren — zou de MENS zonder deze geest dit evenmin kunnen begrijpen — zo kan een Einstein, een wetenschapsbeoefenaar, een groot geleerde of een groot theoloog, de geestelijke dingen van God EVENMIN begrijpen, KENNEN, of er kennis van dragen, *tenzij* een andere Geest wordt toegevoegd, de heilige Geest van God.

Bestudeer dit eens goed! Het is enorm belangrijk!

Nu verder met deze passage van 1 Corinthhe 2:

„Doch wij [dit *wij* betreft christenen die Gods heilige Geest hebben ontvangen, welke in hen woont] hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest, die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons door God geschonken zijn” (vers 12). Gods Geest is TOEGEVOEGD, opdat wij de geestelijke dingen van God zouden WETEN — er kennis van dragen. Dit is kennis die niet ontvangen kan worden, tenzij door de toevoeging van Gods Geest, die verenigd moet worden en moet functioneren met onze geest en hersenen die tezamen ons menselijk VERSTAND vormen.

Vervolgens vers 14: „Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”.

Evenmin kunnen dierlijke hersenen, zonder de geest die in de mens is, de kennis ontvangen die mensen bezitten. Gelijk eerder gezegd: indien een Einstein de theorie van Einstein aan een grazende koe zou proberen uit te leggen, zou dit de koe als louter dwaasheid voorkomen — MOCHT de koe zelfs zover denken. Maar de koe zou er niets van kunnen begrijpen. Evenmin kan het onbekeerde natuur-

lijke verstand, zonder dat de heilige Geest van God eraan is toegevoegd, de door God GEOPENBAARDE geestelijke kennis begrijpen.

Maar wanneer men Gods heilige Geest wel ontvangt, lezen wij in Romeinen 8:16: „Dezelve Geest [van God] getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn”. Ook daar, bij het openbaren van kennis, openbaart Gods Geest deze kennis door onze geest — de geest des mensen.

Wij hebben tot dusverre dit hoogst belangrijke vraagstuk slechts lichtelijk aangeroerd.

Antwoorden dienen nog te worden gevonden voor de volgende enorm belangrijke vragen:

HOE en WANNEER is de mens geworden *zoals hij is* — met een bijna overweldigend intellect, maar machteloos tegenover zijn eigen problemen?

Op welke manier is het hart van de mens arglistig en dodelijk geworden, zoals in Jeremia 17:9 staat? Heeft God deze boze natuur in de mens geschapen?

Op welke wijze verleent de geest des mensen hem het vermogen van intellect?

Kan deze geest zien, horen en denken?

In de eerste aflevering van deze serie werd de bijbelse verklaring der aanwezigheid van de duivel gegeven. Wat is het verband tussen dat fenomeen en deze geest in de mens?

Indien de mens NIET een „onsterfelijke ziel” is, welke HOOP hebben wij dan op een leven na de dood? Er moge hier aan worden toegevoegd dat het een enorm groter uitzicht is dan het dwaalbegrip van de „onsterfelijke ziel”.

Wij zullen met deze HOOGST BELANGRIJKE vragen de volgende maand verder gaan. ■

Volgens een door het Gallup-instituut in Nederland gehouden opiniepeiling zijn er tweemaal zoveel mensen die níet in de duivel geloven als die er wél in geloven! Bestaat er een duivel en heeft God hem geschapen? Of is de duivel slechts het symbool van al het kwaad op aarde? Onze gratis overdruk van het artikel **Heeft God een duivel geschapen?** zal dit duidelijk maken. Op aanvraag gratis verkrijgbaar.

wat u kunt doen ...

van pas komende tips voor U en UW GEZIN

• Mijd het „impulsief kopen” in de supermarkt

Marktextperts weten dat 70 procent van alle aankopen in de kleinhandel „impulsieve aankopen” zijn. Dat betekent dat degene die zonder plan winkelt, voor 70% van zijn aankopen in een eerste opwelling koopt, zonder dat hij daarop uit was.

Hier volgen enkele goed adviezen die ertoe zullen bijdragen dat u met verstand en overleg winkelt.

1. Maak een boodschappenlijst en houd u eraan.

Koop alleen datgene wat u werkelijk nodig hebt en geef niet toe aan de neiging om eetwaren zonder voedingswaarde te kopen — snacks die niet alleen de rekening voor uw voedselpakket scherp zullen doen stijgen, maar tevens uw tandartsrekening.

2. Ga geen boodschappen doen met een lege maag.

Eet eerst en ga dan pas winkelen. U zult verrast zijn hoeveel u hiermee kunt besparen. Onderzoekingen hebben aangetoond dat huisvrouwen die iets eten binnen twee uur vóór het winkelen, geregeld besparen op hun levensmiddelenrekening.

3. Vermijd het tussentijds winkelen. Vergeet niet dat de winkel erop uit is u te laten kopen. Hoe minder tijd u in winkels doorbrengt, des te kleiner is de kans dat u iets onnodigs zult kopen.

4. Ga zoveel mogelijk alleen winkelen. Experts hebben opgemerkt dat de rekening altijd hoger is wanneer een vrouw met de kinderen of met haar man gaat winkelen.

5. Profiteer van voordelige aanbiedingen. Levensmiddelenkoopjes zijn er altijd wel, maar laat u niet beïnvloeden door het woord „koopje” indien u het aangeboden niet werkelijk nodig hebt.

6. Vermijd kant-en-klaar-levensmiddelen. De meest kant-en-klaar-levensmiddelen kunt u beter laten staan voor de zelf te bereiden voedingsmiddelen. Zelfs als u de tijd die het kost in aanmerking neemt, dan kunt u, met die prijzen, nog altijd besparen — en dat betekent niet alleen winst voor uw portemonnaie maar ook voor uw gezondheid.

• Schietwapens in huis

Er gebeuren meer ongelukken met een vuurwapen of windbuks in huis dan op jacht of op een schietbaan!

Voorkom dat er in uw huis een dode of gewonde valt door schietwapens. *Bewaar NOOIT een geladen wapen in huis!* Een ongeladen wapen kan niemand doden of verwonden.

Houd uw wapens verborgen en buiten bereik van kinderen! Berg schietwapens en ammunitie op afzonderlijke plaatsen op!

En ten slotte — *richt nooit de loop van een wapen, geladen of niet, op iemand anders!* Dit moet worden begrepen en gehoorzaamd door alle leden van uw gezin. Leer uw kinderen de ernst van schietwapens. Vele autoriteiten zeggen dat men kinderen zelfs niet moet toestaan met speelgoedwapens te spelen.

• Kleuren-tv

Er worden nog altijd beschuldigingen rondgestrooid dat kleuren-tv-toestellen in veel gevallen een gevaarlijke dosis straling kunnen verspreiden. Door een onderzoek is vastgesteld dat zo'n 20 procent van ongeveer 5000 geteste kleuren-tv-toestellen in Suffolk County, New York, röntgenstralen verspreidde die boven de daar geldende veiligheidsnormen lagen.

Indien u een kleuren-tv bezit, zorg er dan voor dat de kijkers tenminste 2 á 3 meter van het toestel af zitten en vermijd de uitstraling van de achter- en zijkanten van het toestel bij het aanzetten ervan. Het zou ook aanbevelenswaardig zijn uw toestel te laten nazien — en zo nodig te laten repareren en bijstellen — door een gekwalificeerde reparateur.

Niemand weet precies wat het cumulatieve effect zal zijn van zulke röntgenstralen. Het antwoord zal ongetwijfeld afhankelijk zijn van de veelvuldigheid en duur van het kijken en de afstand tot het toestel.

Daarom is, totdat alle feiten bekend zijn, waarschijnlijk het beste advies: kijk niet te veel en te lang naar de tv en sta andere gezinsleden dit evenmin toe. Iedereen die urenlang per dag (zoals miljoenen doen!) naar de tv zit te kijken, neemt onnodige en dwaze risico's ten aanzien van zijn gezondheid.

Laten we ophouden de arbeider
te degraderen tot een

MENSELIJKE MACHINE

Er heerst onder industriearbeiders toenemend onbehagen over hun werk. Waarom die ontevredenheid? Gaat het om loon? Arbeidscondities? Bedrijfspolitik? Of schuilt de oorzaak voornamelijk in de aard van het werk?

door William R. Whikehart

Foto's: Mike Hendrickson

ZO NU en dan vindt iedereen zijn of haar werk vervelend. Huisvrouwen krijgen genoeg van de dagelijkse tredmolen van koken, het huis schoonhouden en de was doen. Scholieren hebben een hekel aan saai huiswerk.

Secretaressen en kantoorbedienden krijgen genoeg van de sleur van paperassen, typen en telefoongesprekken. Zelfs directeuren achten een deel van hun dagelijkse beslommeringen precies wat het woord aangeeft — *beslommerend!*

Maar het meest acuut is het probleem onder de massa der werknemers in de massafabricage. Wat zich onder deze arbeiders afspeelt is intussen tot een van de belangrijkste sociale problemen van de jaren '70 uitgegroeid.

De sleur van de lopende band

Hoe komt het dat zoveel baantjes op een tredmolen lijken? Moet arbeid dan beslist eentonig zijn? Moet een mens om zich in het leven te houden een *menselijke machine* worden?

Ten einde dit groeiende probleem uit de eerste hand te bestuderen,

stuurde *De ECHTE WAARHEID* een aantal correspondenten naar de industriestad bij uitstek: Detroit. In dit artikel wordt verslag uitgebracht van hun bevindingen en duidelijk gemaakt wat er gedaan kan worden om deze problematiek, die de handarbeiders over de gehele wereld aangaat, op te lossen.

„Als ik alles nog eens over kon doen ging ik net zo lief meteen steun trekken dan dat ik een baan in een fabriek nam” zei een werknemer met een lange staat van dienst. „Ik zal mijn kinderen beslist niet aanmoedigen in een fabriek te gaan werken, want dan zou ik eraan meehelpen ze in een gevangenis op te sluiten”, zei een ander. Een derde gaf als commentaar: „Je blijft altijd hopen op iets beters, maar dat betere komt nooit”.

Deze antwoorden, die het team van *De ECHTE WAARHEID* van werknemers in Detroit kreeg, weerspiegelen de toenemende ontevredenheid van vele werkers uit de lagere middenklasse met hun werkzaamheden. En het probleem blijft beslist niet beperkt tot de Verenigde Staten. Over de gehele wereld worden werknemers

door deze maatschappelijke ziekte aangetast.

Het ziekteverschijnsel is niets nieuws. Tenslotte hebben arbeiders al generaties lang klachten gehad. Maar in de laatste paar jaren zijn deze zó verergerd dat zij de economische structuur van industrielanden dreigen aan te tasten.

In Detroit staat de automobielandustrie voor grote problemen. Bij de „Grote Drie” (General Motors, Ford en Chrysler) is het absentieisme de afgelopen tien jaren meer dan verdubbeld. Elke werkdag blijft gemiddeld één op de twintig arbeiders zonder een duidelijke verklaring van het werk weg. Op sommige dagen, met name op maandag en vrijdag, loopt dit cijfer op tot één op de tien. Sommige Amerikaanse autofabrikanten hebben het probleem trachten op te lossen door gratis spaarzegels en drinkglazen te verstrekken aan degenen die regelmatig op het werk verschijnen!

Ook is er een groter verloop. Vele arbeiders, in het bijzonder de jongeren, laten hun arbeidsplaats doodeenvoudig in de steek en keren niet terug.

R. Battle, Detroit: „Ik denk dat . . . de eentonigheid van het werk sommigen van de jongere werknemers dwars zit.”

Of zoals een employé in Detroit het uitdrukte: „De jongeren geven feitelijk niet veel om hun baan. Als ze een dag vrij willen hebben, nemen ze die. En als ze weg willen, gaan ze er gewoon vandoor.” Meer dan de helft van de uurloonwerkers van Chrysler zijn daar nog geen vijf jaar in dienst. Andere industrieën laten een nog onstabiel patroon zien.

In sommige fabrieken heeft de ontevredenheid het punt van openlijke sabotage bereikt. In het bedrijf van General Motors in Lordstown (Ohio) waar Vega's worden geassembleerd rollen regelmatig auto's van de band met stukgesneden bekleding, bekraste lak, verbogen versnellingshandels, doorgesneden bedrading en ontbrekende bouten.

Ontmenselijke arbeid

„Er bestaat geen twijfel aan” — aldus de socioloog Harold L. Shepard van het Upjohn Institute for Employment Research — „dat de ontevredenheid over de arbeidstaak toeneemt. De arbeider van vandaag accepteert niet meer wat zijn vader slikte.”

Inderdaad komt de ontevredenheid hoofdzakelijk van de kant van de jongere, beter onderlegde werknemers. Opgevoed met rock-and-roll, tv en dr. Spock, constateren veel van deze jongere arbeiders dat hun bezigheden niet voldoen aan de verwachtingen die de maatschappij hen heeft leren koesteren.

Oppervlakkig beschouwd kan het

erop lijken dat jonge arbeiders vrijwel uitsluitend geïnteresseerd zijn in een goed loon, goede arbeidsvoorwaarden en sociale voorzieningen. Maar *diep in hun hart* willen zij banen die planning, oordeel en creativiteit vergen en die zowel afwisseling als de mogelijkheid tot verdere ontplooiing in zich bergen.

Vakbondsleider Walter Reuther heeft het kort voor zijn dood als volgt uitgedrukt: „De jonge arbeider . . . krijgt drie of vier dagen loon, en denkt dan: 'Och, daar kan ik wel van rondkomen. Ik interesseer me trouwens niet zo voor die materiële zaken. Maar ik wil wél het gevoel hebben dat ik mezelf als mens waar maak.'”

Maar wat deze jonge mensen steeds meer op hun werk vinden is doorgaans het tegendeel. Het werk aan een lopende band is vaak eentonig en onbenullig en te veel gereguleerd. Dikwijls blijft er van een arbeider niet veel meer over dan een onderdeel van een machine — nauwkeurig omschreven, volkomen voorspelbaar en gemakkelijk te vervangen.

De hieruit resulterende en rechtstreeks aan dergelijke baantjes toegeschreven verschijnselen als absentisme, een groot verloop en sabotage, heeft de leidinggevenden *met de neus op het probleem gedrukt*. Sommige ondernemingen hebben geprobeerd verbetering in de situatie te brengen door zowel de salarissen als de extra voorzieningen op te trekken, en tevens verbetering te brengen in

Herzberg, internationaal industrieel consultant: „Het probleem van de sleur van handarbeid is een wereldomvattend fenomeen.”

slechte arbeidsomstandigheden. Maar door alleen maar aan deze voorwaarden te voldoen, maakt men op zichzelf geen einde aan de ontevredenheid. Er moeten ook andere voorwaarden worden vervuld om arbeiders het gevoel te geven dat zij zich in hun werk kunnen uitleven. De factoren die ertoe bijdragen arbeiders te motiveren en die hun ontevredenheid wegnemen, zijn *erkenning, prestatie, verantwoordelijkheid en vooruitgang. Maar het gros van de handarbeid voldoet aan geen enkele van deze vitale menselijke eisen.*

Het falen of het onvermogen deze elementen in het merendeel der handarbeid in te bouwen, vormt, met de vijandige gezindheid en de neiging tot kankeren van de mens de fundamentele oorzaak van de toenemende ontevredenheid.

Werk zonder status

De wens om zich van zijn gelijken te onderscheiden en een zekere *status* te bereiken, vormt een fundamentele drijfveer van de menselijke natuur. Vrijwel elk menselijk wezen verlangt naar de een of andere vorm van status.

Maar terwijl een steeds toenemend aantal mensen middelbaar en hoger onderwijs geniet en de massamedia zoals pers, radio en tv binnen ieders bereik komen, in het bijzonder in de westerse wereld, heeft de gemiddelde westerse mens steeds minder status overgehouden. De statusbewuste westerse cultuur legt zeer de nadruk op de witte-boorden-baan, maar veronachtzaamt het aanzien van de handarbeider. Bijgevolg voelt laatstgenoemde zich een „vergeten” mens, voor wie de regering en de maatschappij slechts een beperkte of in het geheel geen belangstelling hebben. Sommigen verontschuldigen zich zelfs voor hun beroep — in plaats van het hun kinderen voor te houden als een begerenswaardig doel. In bepaalde landen heerst dat gevoel zelfs zó sterk dat er voor een toekomstig tekort aan mankracht wordt gevreesd.

Veelal is het de taak zelf die nauwelijks waardering schijnt te verdienen. Maar al te vaak is het werk van afstompende, saaie en lawaaiige aard, dat slechts weinig mogelijkheden laat tot menselijk contact. Werk-

nemers in Detroit vertelden *De ECHTE WAARHEID* dat er onder de arbeiders aan de lopende band slechts weinig kameraadschap bestaat. Elke man voelt zich min of meer geïsoleerd in een omgeving van rassenhaat, geruzie tussen arbeider en voorman en gebrek aan onderling vertrouwen.

S. Pantallersco: „Ik werk al 20 jaar aan de band . . . Het is alsof je in de gevangenis zit, alleen ga je er iedere dag in en uit.”

Het komt niet vaak voor dat de werkende mens in een dergelijke situatie van geringe status voldoening vindt.

Prestatiebeperking

Misschien is er niets dat een mens sneller ontevreden maakt dan *zinloze bezigheid*. Ieder van ons heeft behoefte aan het gevoel dat zijn beroepsbedrijvigheid enige betekenis heeft. Tenzij een werker kan zien dat zijn arbeid deel uitmaakt van een groter geheel — in het bijzonder wanneer hij slechts een bescheiden taak vervult in een gecompliceerd gebeuren — betekent zijn arbeid niet veel voor hem. De meeste handenarbeid lijkt dan ook zinloos.

Een man die aan de lopende band staat en \$10 000 per jaar verdient met het vastdraaien van bouten en moeren, vereenzelvt zich nauwelijks met het eindprodukt en kan onmogelijk trots zijn op zijn vakmanschap. Het ontbreken van het gevoel dat men iets presteert vormt bij taken als deze een ernstig probleem.

Wijlen Walter Reuther zei daar-

over: „Het vooruitzicht dertig jaar lang acht uur per dag elke twee minuten een bout vast te zetten is niet geschikt om de menselijke geest te verheffen”.

Geringe verantwoordelijkheid

De meeste arbeiders dragen graag enige *verantwoordelijkheid* voor hun taak. De staffunctionaris, de beoefenaars van de vrije beroepen hebben minder moeite deze behoefte te bevredigen dan de gemiddelde werkmans in een overall. De meeste arbeiders hebben het gevoel dat hun werk weinig ruimte laat om zelf ook maar de kleinste beslissing te nemen.

„Ze willen nu eenmaal dat je je werk op de vastgestelde manier doet, zelfs als je een betere manier vindt”, zegt een employé aan de lopende band in de Cadillac-fabriek in Detroit.

Eentonige taken die de persoonlijke verantwoordelijkheid en de beslissingsbevoegdheid inperken zijn kenmerkend voor de meeste handenarbeid. „Weet u wat ik doe?” vroeg een arbeider in Tarrytown (New York). „Ik zet zeven bouten vast; dag in dag uit diezelfde zeven bouten!”

Uitbreiding van automatisering, gecombineerd met onderverdeling van de arbeidstaak in kleinere functies heeft het mogelijk gemaakt de lopende band nog sneller te doen lopen. Het gevolg daarvan is dat de meeste arbeiders nog maar weinig invloed hebben op hun werk. De band loopt vaak zo snel dat er nauwelijks tijd blijft om even een beker koffie te drinken of naar het toilet te gaan.

Jerome Rosow, voormalig staatssecretaris van Arbeid in de Verenigde Staten, merkte tegen verslaggevers van *De ECHTE WAARHEID* op: „Als iemand zijn taak in twee dagen kan leren, zoals tegenwoordig bij de lopende band het geval is, kunt u ervan overtuigd zijn dat hij zich voor weinig dingen verantwoordelijk voelt. Hij is trouwens voor weinig verantwoordelijk.”

Baantjes zonder toekomst

De meeste mensen willen erg graag vooruitkomen. De eeuwenoude droom zich van een nederig begin op te werken tot bekendheid en rijkdom is in onze levenswijze ingeworteld. Maar voor de meeste handarbeiders verwaagt die droom al gauw.

Een recente enquête, gehouden door Sheppard van het Upjohn Instituut, toont aan dat een derde van alle „blue collar workers” in de VS ervan overtuigd is geen kans op promotie te hebben. Andere enquêtes wijzen erop dat zelfs een nog hoger percentage het gevoel heeft vanuit de huidige betrekking nimmer promotie te kunnen maken.

Veel arbeiders worden cynisch over hun mogelijkheden om vooruit te komen binnen het kader van de onderneming. „Promotie is afhankelijk van vriendjespolitiek”, zei een arbeider bij Ford in Detroit. Anderen klagen over discriminatie jegens oudere of jongere werkers op grond van hun leeftijd en over racisme en een tirannieke bedrijfsleiding.

Ook de mogelijkheden om op het werk verder te leren en zich te ontwikkelen zijn beperkt. Arbeiders geven vaak de wens te kennen meer te willen leren over de vaardigheden en de kennis welke hun tegenwoordige bezigheden vereisen, maar de meeste fabrieksarbeid is hier niet op ingericht. Of, zoals een arbeider aan de lopende band het stelde: „Ze beginnen met je iets te leren. Heb je dat eenmaal onder de knie, dan is het afgelopen. Je kunt er niet bovenuit stijgen. Je kunt alleen tot tevredenheid je werk doen.”

Rosow schrijft deze beperkte ont-

A.T. & T.

Malcolm Gillette, A.T. & T., New York: „Het is niet zo zeer een kwestie van het werk haten. Het is in feite juist te zeggen dat de manier waarop wij het werk organiseren gehaat wordt.”

wikkelingsmogelijkheden toe aan de gebrekkige ontwikkeling van de werknemers. „Een der belangrijkste redenen waarom er zo weinig opgang zit in lopende-band-werk is dat grote geleidingen van de samenleving tegenwoordig beter onderwijs hebben ge-

P. Conigliaro: „Het loon is niet de reden waarom de werknemers ontevreden zijn. Het loon is goed . . . Maar . . . je kijkt uit naar iets beters en het komt niet opdagen.”

noten, terwijl dat bij de gemiddelde man in overall niet het geval is”.

Maar beter onderwijs vormt geen automatische garantie om hoger op te komen. Zelfs een doctor in de wijsbegeerte zou niet veel verder komen als hij begon bij de lopende band. Misschien zou hij tenslotte van koplampen naar spatborden promoveren, maar toch niet veel hoger als hij aan de lopende band zou blijven. Zo is dat werk nu eenmaal opgezet.

Onjuiste arbeidsfilosofie

Zich gevangen voelend in onbevredigende bezigheden die elke zin en betekenis schijnen te missen, maken de handarbeiders bezwaar tegen het denkbeeld voor de rest van hun leven totdat ze gepensionneerd worden een menselijke machine te zijn. Maar de oorzaak van het probleem is de *foutieve filosofie* waarop de meeste arbeidsplaatsen in de industrie berusten.

Deze gedachtengang loopt ongeveer als volgt: de doorsnee mens heeft een fundamentele afkeer van werk in elke vorm onder alle omstandigheden, en

zal het zien te ontlopen als hij kan; de meeste mensen moeten onder toezicht en onder bedreiging met de zwaarste straffen ertoe gedwongen worden te produceren; en de gemiddelde persoon beschikt maar over een relatief geringe dosis creativiteit en vindingrijkheid.

Henry Ford vatte die filosofie in 1922 met deze woorden samen: „De gemiddelde arbeider verlangt een baantje waarbij hij zich niet al te veel hoeft in te spannen. In de eerste plaats wil hij werk waarbij hij niet hoeft te denken.”

Hierin ligt de kern van het gehele probleem. Deze filosofie schijnt volledig op te gaan *onder arbeiders die saai en frustrerend werk hebben*.

Bij mensen die geen gelegenheid krijgen uit hun werk die voldoening te putten die voor hen belangrijk is, komen precies die gedragingen voor zoals die te voorspellen vielen: indolentie, passiviteit, onwil om verantwoordelijkheid op zich te nemen en het stellen van onredelijke eisen om er financieel beter op te worden.

De moderne industriële monoliet is grotendeels op deze onjuiste werkopvatting gebaseerd, alsof het evangelie was. Bijgevolg is niet zozeer de machine aan de mens ondergeschikt gemaakt, dan wel de mens aan de machine. Ontwikkeling en prestaties van de mens zijn in ernstige mate beperkt geworden.

De hiermede gepaard gaande verspilling is ontzaglijk geweest — zowel voor de mens die in zijn werk een onbevredigd, ongelukkig leven leidt, als voor de onderneming die de produktiviteit zag afnemen en voor de gemeenschap als geheel in termen van het verloren gaan van menselijk potentieel.

Taakverrijking vereist

Sommige managers zijn begonnen een aantal arbeidsvernieuwingen in te voeren die het routinewerk tot een grotere uitdaging moeten maken. Een der meest succesvolle beoogt verandering te brengen in dat wat een employé bij het verrichten van zijn taak in feite doet.

„Taakverrijking” (job enrichment) zoals het wordt genoemd, tracht zowel de efficiëntie als de voldoening van het werk op te voeren. Zij

voorziet de werkzaamheden van de mensen van ingebouwde drijfveren, zoals erkenning, prestatie, verantwoordelijkheid en de mogelijkheid vooruit te komen. Kortom, zij heeft ten doel die factoren te introduceren die de mens werkelijk voldoening schenken in zijn arbeid.

Taakverrijking is misschien een van de eerste georganiseerde pogingen die uitgaan van het beginsel dat de zorg voor een goede bedrijfspolitiek, een goed loon, goede arbeidscondities en een goede leiding niet automatisch tot voldoening in het werk leidt.

Daar komt meer voor kijken.

Als iemands werk reeds vervelend was vóóordat een van deze verbeteringen werd ingevoerd, is het daarna niet minder vervelend. Het mag misschien op korte termijn gemakkelijker te pruimen zijn, maar het mist dan nog de essentiële voorwaarden voor een sterkere betrokkenheid op lange termijn.

De voorstanders van taakverrijking beweren dat deze voor alles een veranderde *mentaliteit* vereist, zowel van arbeiders als van bazen. Een integrerend bestanddeel van de meeste verrijkingprogramma's bestaat eruit de arbeider meer verantwoordelijkheid te geven voor het nemen van beslissingen omtrent de door hem te volgen werkwijze, de vaststelling van streefdoelen en de kwaliteit van het produkt.

Op één punt is de verrijkinggedachte zeer duidelijk: geef de mensen een kans op succes en vooruitgang bij het verrichten van die werkzaamheden die een uitdaging voor hen betekenen.

Verrijking in de praktijk

Een van de grootste taakverrijkingprogramma's die in Amerika worden toegepast, vindt men bij de American Telephone & Telegraph Company. Het hoofd van de personeelsafdeling van deze onderneming, Malcolm Gillette, vertelde *De ECHTE WAARHEID*: „Wij zijn van mening dat je de houding van een werknemer ten opzichte van een vervelende taak alleen kunt veranderen als je wijziging brengt in dat wat hij doet”. Een van de beste voorbeelden van een dergelijke herstructurering heeft naar zijn mening betrekking op meisjes die

Monotone arbeid werkt
afstompend.

belast waren met het samenstellen van telefoongidsen.

Voordat de nieuwe methode werd ingevoerd werkte elk van de 21 meisjes afzonderlijk aan een van de 21 verschillende taken die met de produktie van telefoongidsen in verband staan. „Wat wij dus deden”, aldus Gillette, „is dat wij de meisjes niet langer slechts één taak lieten uitvoeren, maar elk hunner de verantwoordelijkheid gaven voor het samenstellen van een héle gids. Elk meisje moest dan al het werk voor dat bepaalde telefoonboek doen — de gegevens verzamelen en alfabetisch ordenen, afspraken maken met de drukkerij, enz. Als je de meisjes nu vraagt 'zeg, wat voor werk doe je eigenlijk?' dan antwoorden zij niet meer 'ik werk aan telefoongidsen' maar, 'ik ben belast met de produktie van de nieuwe gids voor het district Morris', om maar iets te noemen.”

Gillette gaf nog meer voorbeelden die bewijzen dat de resultaten van het programma bijzonder bemoedigend waren. Absenteïsme en verloop daalden tot nul, terwijl zowel de bevrediging in het werk als de produktiviteit toenamen.

Een meer geavanceerd taakverrijkingprogramma werd op touw gezet in de Merrimack Valley Works, even buiten Boston (Massachusetts). Deze onderneming heeft omstreeks 10 000 mensen in dienst voor de fabricage van elektronische communicatiesystemen. Nadat een enquête onder de werknemers algemene ontevredenheid over hun werkzaamheden aan het licht had gebracht, werd de opzet van de diverse werkzaamheden zodanig gewijzigd dat de employés met hele subassemblages werden belast, zodat zij functionerende onderdelen vervaardigden en controleerden in plaats van op basis van lopende-band-werk steeds weer dezelfde simpele handelingen te verrichten.

Twee jaar later bracht een nieuwe enquête de volgende opmerkelijke verbeteringen aan het licht: verhoogde produktiviteit, afgenomen absenteïsme en werknemers die met een hoger bedrag in hun loonzakje naar huis gingen.

In Nederland is met name Philips reeds geruime tijd bezig het lopende-bandwerk te vermijden. Daar heeft

arbeidslust door teamverband en medeverantwoordelijkheid in enkele afdelingen een grotere produktie opgeleverd dan voorheen met mechanische dwang mogelijk was. Andere ondernemingen, zoals de Saab- en Volvo-fabrieken, hebben soortgelijke herstructureringen ingevoerd met dezelfde positieve resultaten.

Aanvaarding der uitdaging

Invoering van de taakverrijkingstrategie stelt de bedrijfsleiding voor een bijzondere uitdaging. Zij vereist zowel de moed met oude tradities te breken als een goed vermogen de juiste beslissingen te kunnen nemen, benevens het vaste voornemen zich aan de nieuwe politiek te houden, ook op die dagen waarop zij veeleer een hinderpaal schijnt dan een hulp.

Er zijn bepaalde hindernissen die de managers op hun pad kunnen verwachten. De eerste heeft betrekking op *bestaande gedragslijnen en gewoonten*. Deze komen als regel in botsing met de nieuwe taakomschrijvingen, zodat de employé niet in staat is de verantwoordelijkheid die men hem zou kunnen geven, op zich te nemen. Waar mogelijk dienen deze gedragslijnen en gewoonten dus te worden gewijzigd.

Soms bestaan er zowel *fysieke als technologische hindernissen*, bijvoorbeeld bij werkzaamheden aan de lopende band. Aan dit soort werk kan men weinig veranderen, ook niet door taakverrijking. Men hoopt die op den duur geheel te automatiseren, of althans de kwaliteit van het produkt dat zich langs de band beweegt op te voeren. Een arbeider werkt altijd liever aan een kwaliteitsprodukt. Goedkoop vervaardigde artikelen werken niet inspirerend op de arbeidslust.

Blijkt het niet mogelijk een stomvervelend lopende-bandkarwei geheel te automatiseren of althans te verbeteren, dan dienen de arbeiders die er noodgedwongen aan moeten werken voor een deel te worden belast met uitgebreidere taken, waarbij zij het produkt onder hun handen zien groeien.

Tot de voornaamste hinderpalen voor taakverrijking behoren *de houding en de tegenkanting van de*

leiding zelf. Sommige chefs beschouwen het als een bedreiging — „als de employé zelf de verantwoordelijkheid draagt, wat doe ik dan eigenlijk nog?”. Een beetje meer inzicht kan hier van nut zijn. Het geven van meer verantwoordelijkheid aan de arbeider zou op den duur immers de bedrijfsleiding van een aantal kleinere taken bevrijden en haar in staat stellen zich te concentreren op beslissingen en zaken „van een hogere orde”.

Ook betere arbeiders

Een andere grote hindernis op de weg van de taakverrijking wordt maar al te dikwijls over het hoofd gezien of gebagatelliseerd. Dat is de algemene onwil onder de werknemers om op de taakverrijkingsoogingen van de leiding in te gaan.

Het beste taakverrijkingprogramma ter wereld kan geen enkele employé helpen die niet allereerst bereid is zijn eigen mentaliteit te veranderen. De werknemers dienen bereid te zijn, tot het moment waarop het verrijkingprogramma zijn volle uitwerking manifesteert, hard te werken en eventuele onaangenaamheden op de koop toe te nemen.

Zij dienen hun taak als een uitdaging te aanvaarden en zich te realiseren dat zelfs een verrijkte taak wel enkele elementen van verveling en sleur in zich blijft dragen. Maar wat het belangrijkste is, de employés moeten er in de eerste plaats naar streven te weten wát hun prioriteiten en doelstellingen in het leven precies inhouden, willen zij levensgeluk, gemoedsrust en succes bij hun arbeid verwachten.

Zoals Christus het uitdrukte: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen” — waaronder succes in een betrekking die u voedsel, kleding en onderdak verschaft — „zullen u toegeworpen worden” (Mattheus 6:33).

Uitvoeriger informatie over de wijze waarop u er mee kunt beginnen een succes van uw werk te maken, kunt u putten uit ons *gratis* beschikbare boekje *De zeven regels voor succes*. Schrijf erom als u dit nog niet eerder hebt gedaan. U zult er geen spijt van hebben. ■

Putten uit uw innerlijke kracht is NIET voldoende!

Er is een kracht VAN BUITENAF beschikbaar waarvan erg weinig mensen iets weten — en zelfs nog minder mensen gebruik maken. Dit artikel maakt duidelijk wat die kracht is en hoe die in UW LEVEN kan worden aangewend!

door Roderick C. Meredith

DEZE GENERATIE staat oog in oog met het noodlot. Nooit in de geschiedenis der mensheid hebben de krachten waarover de mens beschikt zo groot en ontzagwekkend geleken.

Maar paradoxaal genoeg heeft de toekomst van de mens er nog nooit zo duister uitgezien als nu. De mogelijkheid van een wereldomvattende hongersnood, van oorlogen, rassenstrijd en de vernietiging van de mens is nooit zo groot geweest.

Ondanks het opvallende technische en mechanische vernuft van de mens is zijn ultieme falen wat het oplossen van de werkelijke levensproblemen betreft nooit zo overduidelijk geweest!

Toch is er nog hoop!

De ware verwachting van de mens

De mens wordt heden ten dage zo bezeten door zijn technisch en wetenschappelijk kunnen dat hij zich

inbeeldt dat God of „dood”, of toch zeker ergens ver weg is, feitelijk machteloos om in het leven van de mens en in de werelddangelegenheden tussenbeide te komen.

Wees eens eerlijk!

U mag daar dan niet in dergelijke termen over nagedacht hebben, maar luidt uw oordeel over God eigenlijk niet zo? Openlijke bekentenissen van ontelbare dominees, priesters en leken tonen aan dat deze bewering juist is. En de „vruchten” — de daden en de resultaten — in het leven van vrijwel alle zich christenen noemende mensen tonen overtuigend aan dat de moderne mens zich niet bewust is van, noch bekommert om de kracht van Zijn Schepper.

Ik zeg u krachtens gezag dat deze generatie voorbestemd is zich van die kracht levendig bewust te worden!

Tenzij u door een voortijdige dood wordt uitgeschakeld, zal de overgrote meerderheid van u die dit artikel

thans leest, geschokt en ontzet worden door de meest fantastische tenoonspreiding van bovennatuurlijke krachten in de geschiedenis der mensheid. U zult — met eigen ogen — reusachtige omwentelingen in het weer aanschouwen, die aanleiding zullen geven tot verschrikkelijke overstromingen, massale hongersnood, aardbevingen en enorme springvloed, waarvan de moderne, „ontwikkelde” mens totaal geen idee heeft. U zult ontzagwekkende uitingen van bovennatuurlijke krachten in het heelal zelf aanschouwen — culminerend in de opzienbarende terugkeer naar Zijn Schepping van de Schepper zelf in de persoon van de levende Jezus Christus!

Het zal in deze generatie gebeuren!

Uiteindelijk zult u een overgang naar een andere wereld meemaken — de Wereld van Morgen — waar de grote kracht van God regelmatig zal worden aangewend om de vrede te

bewaren en af te dwingen, om het leven en de instelling van de mens te veranderen, en zelfs uit wilde dieren hun valse aard te verwijderen! Die kracht zal worden gebruikt om zieken te genezen, de elementen te beheersen, en de mensen tot zegen te zijn zolang zij hun Schepper dienen en gehoorzamen.

Deze geprofeteerde gebeurtenissen staan vast.

Ken en gebruik Gods kracht

Ware christenen worden vandaag de dag opgeleid om koningen en priesters in de op til zijnde Wereld van Morgen te worden (Openb. 5:10). We moeten lessen leren van karakter en geloof in Gods waarheid en kracht zodat we de kwalificaties bezitten in de Wereld van Morgen engelen te oordelen (1 Cor. 6:2-3).

Men heeft u waarschijnlijk nooit iets van deze ontzagwekkende verantwoordelijkheid verteld. Maar dat had wel behoren te gebeuren.

Daar staat het — in uw eigen Nieuwe Testament. Uw toekomstige taak is grote macht en gezag uit te oefenen in het Koninkrijk Gods dat op deze aarde zal worden gevestigd.

Christus zei dat Zijn discipelen letterlijk over de twaalf stammen Israëls in de Wereld van Morgen zouden heersen (Lukas 22:28-30). Hij beschreef hoe die trouwe christenen die overwinnen en het meest getrouw in dit leven zijn, macht over tien steden zullen hebben, en hoe degenen die wel een goede maar geen uitzonderlijke vooruitgang hebben gemaakt, macht over vijf steden zullen hebben (Lukas 19:17-19).

Welke plaats zult u in dit geheel innemen?

Sommige mensen zullen misschien spottend lachen, maar niet lang. Want deze plannen en profetieën van God zijn zeer reëel. Ze beginnen nu al werkelijkheid te worden!

Neem eens een goede krant uit de grote stad ter hand. Vergelijk eens — eerlijk en nauwkeurig — wat u daarin leest met de profetische artikelen die u in *De ECHTE WAARHEID* vindt. Dan ziet u dat deze gebeurtenissen zich voor uw eigen ogen voltrekken!

Hoe kunt u zich dan meer bewust worden van de fantastische realiteit en kracht van God en u beter

voorbereiden om die kracht als werktuig in Zijn hand nuttig te gebruiken?

Ten einde de geestelijke kracht en invloed die u in dit leven nodig heeft, te verwerven en uzelf voor te bereiden om als effectief instrument te dienen in Christus' regering die spoedig op aarde opgericht zal worden, moet u de sleutel leren gebruiken tot aanwending van Gods kracht. Hier volgen drie fundamentele stappen die u moet nemen:

I. Gepast ontzag voor God

Moet u voor God als voor een soort monster beducht zijn?

Nee! Helemaal niet.

Maar wij mensen zijn niet geneigd om voor ouders, leraren, politie, overheid — of voor iemand anders — ontzag te hebben, tenzij wij onder de indruk komen van hun aanwezigheid en hun macht.

Laat ik een voorbeeld geven.

Als kind was ik op een lagere school met een vrouwelijk hoofd. Dit schoolhoofd was, daarvan ben ik overtuigd, een hoogstaande vrouw. Maar men had haar na de pensioengerechtigde leeftijd laten aanblijven, en ze was enigszins seniel en traag in haar bewegingen.

Evenals God waarschijnlijk de meesten van u die dit lezen voorkomt, leek zij ver weg, onbereikbaar, eerbiedwaardig maar passief, en vrijwel niet in staat iets te doen met betrekking tot de dringende problemen van iedere dag.

De zaak is dat wij noch voor dit oudere vrouwelijk schoolhoofd noch voor haar positie enig ontzag hadden. Toch hadden wij dit behoren te hebben!

Het „ontzag” waarover ik het hier heb, is het gevoel van eerbied, diep respect voor, en het op zijn waarde schatten van levende MACHT. Dat is het ontzag dat wij behoren te hebben — en uiteindelijk moeten hebben — voor de Almachtige God!

Een voorbeeld van gepast ontzag

In mijn laatste of voorlaatste jaar op de lagere school stierf dit hierboven beschreven vrouwelijk schoolhoofd. Ze werd opgevolgd door een tamelijk jonge, levendige man, die onmiddellijk de touwtjes in handen nam.

Het heugt me nog als de dag van gisteren!

Op de tweede of derde dag nadat de heer Antle schoolhoofd was geworden, ging een grote groep scholieren van de speelplaats naar binnen. Terwijl we ons in de rij opstelden, was er sprake van het gebruikelijke duwen, dringen en trekken aan de vlechten van de meisjes door de plaagzieke jongens. Er werd voortdurend gegiecheld en geschuifeld en maar weinigen van ons sloegen acht op de vermaningen en waarschuwingen van de leraressen.

Plotseling hoorde ik een vreemd geluid vlak achter me. Ik draaide me snel om en zag hoe een hevig geschrokken jongen werd opgetild, door de lucht vloog en over de knie van het nieuwe schoolhoofd ging!

Een soort van onderdrukte zucht van angst en ontzag steeg uit de groep kinderen op toen ze dit angstaanjagende toneel aanschouwden. Een groot plat stuk hout, in de hand van het schoolhoofd, vond met een hevige „pats” zijn aangewezen doelwit. Een schreeuw van ontzetting en angst ontsnapte uit de mond van de jongen, die snel overging in echte kreten van pijn en berouw.

Ik verstijfde van angst en ontzag bij dit ongewone schouwspel. Alle kinderen reageerden op gelijke wijze. Onmiddellijk hield al het schuifelen en wangedrag op! Grote vrede en rust daalden op de West Central Grade School neer!

In onze ogen leek het nieuwe schoolhoofd een enorme reus, die altijd vlakbij, waakzaam en machtig was. Toch was hij eerlijk en vriendelijk — en streng indien nodig. We gingen het nieuwe schoolhoofd bewonderen en respecteren. Hij inspireerde ons ertoe krachtig, mannelijk en succesvol te zijn.

Maar we wisten dat hij geen wangedrag zou tolereren. Er was geen sprake meer van streken uithalen zolang hij schoolhoofd was. Wij respecteerden en vreesden zijn vastberadenheid en de kracht waarmee hij zijn normen handhaafde. Zijn „aanwezigheid” werd altijd met een zeker ontzag en respect aangevoeld.

De spirituele analogie

De grote God die hemel en aarde schiep zal spoedig tussenbeide moeten

komen — evenals ons nieuwe schoolhoofd deed — en Zijn kracht tonen aan een zelfgenoegzame en opstandige mensheid. Hij zal zulke ontzagwekkende en krachtige tekenen laten zien dat de mens vol vrees en ontzag tegenover Zijn majesteit en Zijn bewind zal komen te staan. Dan — en dan alleen — zal er vrede komen in deze door oorlogen verscheurde wereld!

Aangezien God de mens heeft toegestaan gedurende zesduizend jaar zijn eigen weg te gaan, is de mens gaan aannemen dat zijn Schepper „dood”, krachteloos, of ergens „ver weg” is. Hij is zich er niet langer van bewust dat Hij vlakbij is en zeer zeker aanwezig om te helpen. Hij bidt niet meer tot God. Hij verwacht niet langer een bovennatuurlijk antwoord, als dat nodig is. Hij is niet langer bevreesd Zijn eenvoudig geschreven Woord en Zijn geboden in de wind te slaan!

Om die redenen is de mensheid in verschrikkelijke moeilijkheden geraakt. De mens staat op het punt zichzelf van deze planeet weg te vagen!

De levende God zal hieraan een halt toeroepen.

Het begin van ware wijsheid

Gods Woord leert ons: „De vreze des Heren is het begin der kennis; de dwazen verachten wijsheid en tucht” (Spreuken 1:7, *N.Vert.*)

Ja, dwazen bespotten, ridiculiseren en verachten de ware wijsheid en het begrip dat van God komt. Maar zij die de leiders zullen worden, door de mensen vandaag de dag waarlijk te helpen en deze in de Wereld van Morgen tot zegen te zijn en te redden, zullen degenen zijn die de ware wijsheid en wetenschap bezitten door de oprechte erkenning en vreze van de levende God!

Nogmaals: „De vreze des Heren is het kwade te haten; hoogmoed en trots en boze wandel en een mond vol draaijerij haat ik” (Spreuken 8:13, *id.*). Deze gepaste „vreze” van God maakt het ons mogelijk, de aard van het kwade te onderkennen en het oprecht te haten — ons ervan af te keren evenals van alle eigenzinnige ijdelheid en opstandigheid die alle

menselijke ellende en rampspoed van vandaag de dag veroorzaakt, met inbegrip van het gevaar van vernietiging van de mensheid — als de mens niet ontwaakt!

Enkele jaren geleden — heel recent in de tijdrekening van de Eeuwige God (2 Petrus 3:8) — ontnam God een groot Babylonische koning zijn ambt en majesteit. Deze koning, Nebukadnezar, werd zó vernederd als geen andere koning ooit vernederd werd.

Later — nadat hij een harde les had geleerd — werd Nebukadnezar in zijn koningschap hersteld, en hief zijn ogen ten hemel op om de ware God te prijzen en te verheerlijken. Nebukadnezar zei:

„En al de inwoners der aarde zijn als niets geacht, en Hij [God] doet naar Zijn wil met het heer des hemels en de inwoners der aarde, en er is niemand, die Zijn hand [kan] afslaan, of tot Hem zeggen kan: Wat doet Gij? ... Nu prijs ik, Nebukadnezar, en verhoog en verheerlijk de Koning des hemels, omdat al Zijn werken waarheid en Zijn paden gericht zijn; en Hij is machtig te vernederen degenen, die in hoogmoed wandelen” (Daniël 4:35, 37).

Deze grote koning leerde — zoals de mensen en heersers van deze beschaving spoedig zullen leren — dat God zeker een realiteit is en dat Hij heerst over de naties volgens Zijn wil!

Denk hier eens over na. Maak een diepgaande studie met name van de profetieën in de Bijbel en bewijs voor

uzelf dat ze waar zijn. Mocht u dit nog niet gedaan hebben, schrijf dan om ons gratis boekje *De Bijbel bewezen*.

Lees en bestudeer de wonderen en voorbeelden uit het leven van Christus. Wees u ervan bewust dat Hij gisteren en heden dezelfde is en in der eeuwigheid (Hebr. 13:8).

Laat het goed tot uw geest en hart dóórdringen dat God zeer nabij is en dat Hij uw gelovig gebed met kracht zal beantwoorden zolang deze op Zijn Woord en Zijn wil berusten. Houdt dit in gedachten en raak er dagelijks meer vertrouwd mee!

Terwijl u nog bezig bent het hierboven aangegeven eerste punt te leren en in praktijk te brengen, volgt hier het tweede sleutelbegrip dat u zich in uw leven eigen moet maken als u Gods grote kracht gaat aanwenden.

II. Wandel met God

Deze sleutel bestaat uit het leren wandelen met God. Om te wandelen met God moet u wandelen waar Hij wandelt, want Hij zal niet afwijken van Zijn goddelijk pad om te gaan langs de wegen en volgens de redeneringen van de mens. Om te wandelen met God moet u Gods vermaning opvolgen dat de mens moet leven bij alle woord Gods (Lukas 4:4).

Om te wandelen met God moet u ernaar streven uw menselijke aard te overwinnen en *Zijn geboden te houden*. Want Jezus zei, toen Hem om de weg naar het eeuwige leven werd

DE TIEN GEBODEN

De tien geboden zijn nog steeds van kracht! Maar hoe kunnen zij dan in dit ruimtetijdperk toegepast worden? Het boekje *The Ten Commandments* geeft u een duidelijke uitleg van deze fundamentele, levende wetten, en hoe ze moeten worden toegepast, ten einde een leven vol van geluk, innerlijke vrede en voorspoed te kunnen leiden. Als u de Engelse taal machtig bent, vraag dan *nu* uw gratis exemplaar aan.

gevraagd: „Doch wilt gij in het leven ingaan, onderhoud de geboden”. Daarop noemde Hij enkele van de tien geboden (Mattheus 19:17).

Andermaal zei Jezus: „En wat noemt gij Mij, Heer, Heer, en doet niet hetgeen Ik zeg?” (Lukas 6:46.)

In eenvoudige woorden betekent dit dat u uw Schepper moet gehoorzamen, moet leren leven en handelen zoals Hij, en voortdurend met Hem in contact moet staan door bestudering van Zijn Woord, door gebed, meditatie, vasten, en Zijn hoog karakter voortdurend in uw dagelijks leven betrachten. Alle grote mannen uit de Bijbel hebben dit gedaan!

Let eens op het verslag over het leven van Henoch; „En Henoch leefde vijftien jaar, en hij gewon Methusalach. En Henoch wandelde met God, nadat hij Methusalach gewonnen had, driehonderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren. Zo waren al de dagen van Henoch driehonderd vijftien jaren. Henoch dan wandelde met God; en hij was niet meer; want God nam hem weg” (Genesis 5:21-24).

Het voorbeeld van Noach, Abraham en Micha

Lees nu eens het verslag over Noach — ter wille van wie het menselijk leven zelf werd gered uit de alles-omvattende overstroming die in zijn dagen over de aarde kwam: „Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten. Noach *wandelde met God*” (Genesis 6:9).

Hier wordt erop gewezen dat Noach „rechtvaardig” was, dat hij een rechtshapen leven volgens Gods geboden leefde. Toen hij werd aangemaand te doen wat in die tijd iets belachelijks moet hebben geleken — een ark te bouwen midden op een droge vlakte — gehoorzaamde Noach zijn Schepper zonder tegen te strubbelen of vragen te stellen. Hij bleef in voortdurend contact met de grote God die met hem sprak en zijn wegen bestuurde. Hij gaf zich over aan zijn Schepper. Hij wandelde met God.

Vervolgens komen we bij het verhaal over Abraham — de „vader der gelovigen”. In Genesis 17:1 verklaart God: „Als nu Abram negenennegentig jaar oud was, zo verscheen de Heer aan Abram, en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor Mijn aangezicht [of „met mij”], en

zijt oprecht!” Natuurlijk wandelde Abraham niet op ieder uur van de dag volledig met God, noch was hij altijd oprecht, maar hij gaf voortdurend zijn wil en leven aan zijn Schepper over, hij groeide in karakter en hij wandelde met God.

Daarom zei God, toen het verbond dat Hij met Abraham had gesloten op Izak werd overgedragen, dat de fantastische zegen die daaruit voortvloeide aan Abraham werd gegeven, „omdat Abraham naar Mij geluisterd en mijn dienst in acht genomen heeft: mijn geboden, mijn inzettingen en mijn wetten” (Genesis 26:5, *N. Vert.*). Abraham gehoorzaamde Zijn Schepper — hij wandelde de weg die God bewandelde.

De profeet Micha vat deze fundamentele benadering van God die we moeten hebben om Zijn zegen en kracht te ontvangen, als volgt samen:

„Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de Heer van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God?” (Micha 6:8.)

Het voorbeeld van Christus

We hebben de levenshouding nodig die Jezus als voorbeeld gaf in wat het „Onze Vader” wordt genoemd: „Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde” (Mattheus 6:10).

Ten einde met God te wandelen, moeten we oprecht de in de Bijbel geopenbaarde wil van God nastreven — en bereid zijn om te veranderen waar we verkeerd zijn, God ons te laten omvormen en ons als Zijn werktuig te laten gebruiken. We behoren er diep naar te verlangen dat Zijn bewind op deze aarde wordt gevestigd — dat Zijn volmaakte wil wordt doorgevoerd zodat er vrede, geluk en vreugde voor iedereen zal zijn. Aangezien dat de enige manier is waarop deze dingen ooit tot stand kunnen komen!

Wat was de opmerkelijke bron van Jezus' kracht?

In Markus 1:32-34 genas Hij vele zwakken en zieken die tot Hem gebracht werden, en wierp Hij ook boze geesten uit. „En des morgens vroeg, als het nog diep in de nacht was, opgestaan zijnde, ging Hij uit, en ging heen naar een woeste [eenzame] plaats, en bad aldaar” (vers 35).

Gedurende Zijn hele leven verliet Jezus voortdurend de schare om in vurig gebed en meditatie dicht tot God te komen. Hij wandelde met God en Hij sprak met God — altijd.

Herinnert u zich het verhaal over de wandeling van Jezus op de zee? Sommige mensen steken daar vandaag de dag de draak mee. Ze vinden het grote voor-de-gek-houderij. Maar ze zullen niet lachen als ze Christus zien terugkomen in stralende glorie en kracht — met de schittering van een duizendtal zonnen!

Maar om ter zake te komen: heeft u er ooit op gelet wat Jezus deed voordat Hij wandelde op de zee? Nadat Hij afscheid van de discipelen genomen had, ging Hij naar de berg om te bidden (Markus 6:46). Vervolgens liep Hij op de zee (vers 47-51) om de discipelen in te halen. Ze waren verbaasd en bevreesd.

Waarom?

„Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden; want hun hart was verhard” (vers 52). Met andere woorden: de discipelen hadden zich niet behoeven te verbazen over de wandeling van Jezus op de zee. Ze hadden moeten letten op de geweldige betekenis van de andere fantastische wonderen die Hij verricht had — dat Hij werkelijk de tot vlees geworden God was — in staat de kracht van God aan te wenden voor het verichten van Zijn werk.

Omdat ze dit grondbeginsel niet begrepen, waren ze voortdurend verbaasd over elk nieuw wonder dat Hij deed — omdat ze het verband van het een en ander met de feitelijke opdracht van Christus en Zijn vermogen om de goddelijke macht uit te oefenen nooit leken te begrijpen.

En hoe staat het met u?

Zult u uit dit artikel lering trekken u zo te gedragen — met God te wandelen zodat u zich voortdurend bewust moge zijn van Zijn realiteit en Zijn macht, en u zich moge overgeven aan Zijn wil zodat u een dynamisch werktuig in Zijn hand kunt worden?

III. De toepassing van Gods kracht

Het evangelie van Markus verhaalt een tekenend voorval in het leven van Jezus en Zijn discipelen. Een man bracht zijn zoon tot Jezus' discipelen. Deze zoon werd door een boze geest

bezeten, die hem deed schuimbekken en stuiptrekkend op de grond wierp. De discipelen van Jezus waren niet in staat geweest deze boze geest uit te werpen, en de radeloze vader wendde zich tot Jezus toen Hij aankwam en riep: „Help ons en heb medelijden met ons!” (Markus 9:22, N.Vert.)

Toen zei Jezus: „Zo gij kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor degene, die gelooft.

„En terstond de vader van het kind, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heer, kom mijn ongelovigheid te hulp.”

En Jezus, met ontferming bewogen, bestrafte de onreine geest en wierp hem uit. De discipelen stonden er verstomd en bedremmeld bij. Ze begrepen niet waar het hun aan ontbrak. De Zoon Gods zei tot hen: „Dit geslacht [dit soort onreine geest] kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten” (vers 29).

Het is duidelijk dat Jezus had gebeden en gevast — werkelijk dicht bij en in nauw contact met Zijn Vader in de hemel gekomen was en Zijn wil overgegeven had aan die van God, en Diens Geest en kracht in Zich opgenomen had. Hij verwachtte het antwoord — en Hij kreeg het!

Waarom hebben tegenwoordig niet meer van hen die zich dienaren van Christus noemen deze kracht?

Let eens op wat Christus vlak na Zijn opstanding zei: „En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden” (Markus 16:17-18).

Nadat Hij tot hen had gesproken, werd Christus in de hemel opgenomen en zit nu aan de rechterhand Gods. En Zijn discipelen uitgegaan zijnde, predikten overal terwijl de Heer medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die daarop volgden (vers 19-20).

Christus was opgestaan. Hij leefde en was actief. Hij kwam tussenbeide om Zijn dienaren en hun gebeden tot God de Vader te ondersteunen! Deze zelfde kracht is vandaag de dag

werkzaam bij de ware gelovigen van Jezus Christus!

Geen emotionaliteit

Nee! Echte christelijkheid gaat niet gepaard met emotionaliteit, geschreeuw en geschuimbek, gekrijs en gegil in de trant van het „spreken in tongen” dat tegenwoordig zo vaak ten onrechte in de naam van christelijkheid in praktijk wordt gebracht!

Het is eenvoudigweg geloven dat Jezus zei wat Hij meende en meende wat Hij zei. Het is het volgen van Zijn voorbeeld van gehoorzaamheid aan Gods geboden, vertrouwen op God dat Hij Zijn beloften zal nakomen, en afgezonderd — zoals Jezus dat leerde — te bidden, mediteren en vasten om dichter bij de God van de Bijbel, de Schepper, te komen en Zijn kracht en tussenkomst te zoeken overeenkomstig wat Hij in Zijn Woord, de Bijbel, heeft beloofd.

In 2 Koningen 2:8-15 treffen we het verhaal aan over de grote profeet Elia, waar hij ten hemel werd weggevoerd — en hij zijn taak en mantel aan Elisa overdroeg. Lees dit verhaal eens nauwkeurig. U zult dan zien dat Elisa verwachtte in de kracht van God voort te gaan, zoals Elia dat had gedaan. Want hij vroeg dat een dubbel deel van Elia's geest op hem zou zijn.

Terwijl Elia ten hemel voer, viel zijn mantel op Elisa. Elisa keerde toen terug naar de oever van de Jordaan, waar Elia zojuist op het water had geslagen zodat zij daar beiden droogvoets konden doorgaan. En toen sloeg de jonge, nieuwe profeet Elisa op het water en zei vol vertrouwen: „Waar is de Heer, de God van Elia? Ja, Dezelve? En hij sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld, en Elisa ging er door” (vers 14).

Vandaag de dag moet u zich persoonlijk *bewust* worden van het feit dat de mantel en de *kracht* van Elia *in dit tijdperk gemanifesteerd zullen worden* door Gods ware dienaren.

Want zoals Johannes de Doper in de geest en de kracht van Elia kwam (Lukas 1:17, zo zegt God van onze dagen: „Ziet, Ik zend u de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen

wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met de ban [grote verwoesting] sla” (Mal. 4:5-6). Die opdracht wordt door dit Werk volbracht!

Door de radio-uitzendingen van *De WERELD VAN MORGEN* en het tijdschrift *De ECHTE WAARHEID* wordt nu elk bewoond werelddeel bereikt met de boodschap van de komst van Gods heerschappij op aarde. Zij wordt niet gepredikt met de gedachte iedereen te bekeren, maar zij is tot een „getuigenis” — zoals Jezus gebod in Mattheus 24:14. Die getuigenis is om de ware God van kracht bekend te maken, om de komst van Zijn wereldheerschappij aan te kondigen, en het hart van hen die dat willen, terug te voeren naar de juiste weg die Abraham, Izak, Jakob en bovenal Jezus Christus volgde. Gods kracht en wonderen openbaren zich reeds — en ze zullen met elk voorbijgaand jaar in dit Werk van de Eeuwige God toenemen! U lezers, aan wie begrip wordt geboden, behoort zich ervan bewust te worden dat u leeft aan het einde van een tijdperk — en zult leven in een nieuw tijdperk van Gods heerschappij.

U moet zich steeds dieper bewust worden van de geesteswereld van de levende God en Zijn Christus — van Zijn aartsengelen en engelen die Zijn volk dienen, en van Zijn kracht om u in uw leven te sterken, te genezen, te verlossen en te zegenen.

Wij zijn nu onder de indruk van de kracht van de waterstofbom.

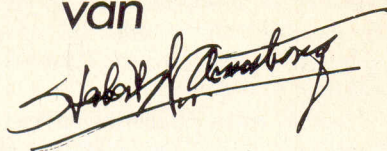
Wie maakte het waterstofatoom? Wie schiep het nietige menselijke brein dat tenslotte erin slaagde de kracht daarvan te ontketenen? Wie bezit de kracht die daar miljoenen maal bovenuitgaat — die zichtbaar is in de eindeloze sterrenstelsels van het heelal?

U behoort te weten hóe u deze ware God dient te vrezen en met Hem dient te wandelen! U behoort te beseffen dat de gigantische kracht die aan de waterstofbom ten grondslag ligt, voor ons, Zijn dienaren, beschikbaar is wanneer wij die nodig hebben!

En elk van ons dient er met nederigheid gebruik van te maken — zoals Hij het verlangt, in Zijn dienst. ■

Persoonlijk

van

(Vervolg van pagina 1)

moordenaars asociale figuren. Bijna allemaal waren zij klein van stuk, met een verwrongen, perverse geest, en erop uit naam te maken. De man, die ervan beschuldigd wordt gouverneur Wallace te hebben neergeschoten, werd beschreven als 1,67 m lang en ongeveer 65 kilo zwaar. Sirhan Sirhan, die veroordeeld is wegens de moord op Robert Kennedy, was 1,65 m lang en woog slechts 55 kilo. Senator Kennedy had blijkbaar gezegd dat hij vóór hulp aan Israël was. Sirhan Sirhan, een Arabisch nationalist, heeft naar verluidt gezegd: „Ik kan het uitleggen. Ik deed het om mijn land te redden”.

Lee Harvey Oswald, die president Kennedy vermoordde, was een kleine, tenger man met een gróte arrogante grijns op zijn gezicht.

Politieke moorden zijn natuurlijk niet tot de Verenigde Staten beperkt. Sinds 1900 laat een nauwkeurige telling meer dan 1400 moordaanslagen zien, waarvan de meeste met dodelijke afloop waren. Een van de belangrijkste was die op aartshertog Ferdinand van Oostenrijk in 1914. Gavrilo Princip, 19 jaar oud, die handelde in samenwerking met een dozijn andere Servische nationalisten, vermoordde de aartshertog in Sarajewo, wat aanleiding gaf tot de Eerste Wereldoorlog.

Een twintigtal jaren later vond een dergelijke moord plaats. Koning Alexander van Joegoslavië werd tijdens een bezoek aan Frankrijk vermoord door een Bulgaar, die gehoord was door een groep fanatieke Kroatische nationalisten. De moordenaar Vlada Chernozemsky werd neergeschoten en stierf op dezelfde dag, 9 oktober 1934.

Er hebben in deze eeuw in Europa weinig andere belangrijke moorden plaatsgevonden, maar in de zogenaamde „ontwikkelingslanden” van de Derde Wereld hebben er vele plaatsgehadt. Over het algemeen waren deze eerder het gevolg van een samenzwering die een staatsgreep op

het oog had, dan dat ze van een enkeling uitgingen die handelde uit persoonlijke wraakgevoelens.

De moord in 1963 op generaal Abdul Kassem, premier van Irak, werd door een generaal gepleegd, evenals die op Rafael Trujillo, leider van de Dominicaanse Republiek in 1961.

De Hindoeleider Mohandas Gandhi werd in 1948 door een jonge dagbladredacteur gedood. Gandhi's moordenaar was een grote, zwaargebouwde man, evenals de moordenaar van de Zuidafrikaanse premier Hendrik Verwoerd.

Verwoerd werd op 6 september 1966 doodgestoken door Dimitrios Tsafendas, 48 jaar oud, een geestelijk gestoorde ex-zeeman en bokser van gemengd ras (afrogrieks). Zich voordoend als een parlamentsbode, stak de wartaal uitslaande schizofrene moordenaar Verwoerd vier keer in de borst in het Zuidafrikaanse Huis van Afgevaardigden. Er bestond duidelijk geen samenzwering, noch had hij een sterke politieke drijfveer om te doden, maar hij was geestesziek tengevolge van zijn gemengde afkomst in een land waar rassen een rol spelen.

Andere slachtoffers van politieke moorden in het afgelopen decennium waren Ngo Dinh Diem van Zuid-Vietnam, Medgar Evers en Martin Luther King van de Amerikaanse beweging voor burgerrechten, George Lincoln Rockwell van de Amerikaanse Nazis, Malcolm X van de Amerikaanse moslimbeweging, Patrice Loemoemba van de Congo en Tom Mboya van Kenya.

Iedere moordenaar was een man, die bezeten was door een ingebeelde, maar verkeerde zaak, die gevoelens van persoonlijke wrok koesterde en zich een werktuig van de Voorzienigheid voelde. Hoe verknipt kan de mens worden in zijn denken over God? John Wilkes Booth, de moordenaar van Abraham Lincoln, schreef: „Ons land had al zijn moeilijkheden aan hem te danken en God gebruikte mij eenvoudig als een strafwerktuig”.

In één opzicht kan Lincolns moordenaar gelijk gehad hebben — hij refereerde aan de *FALSE GOD* — de god van *deze* wereld. Nadat Guiteau de Amerikaanse president Garfield gedood had, lichtte hij zijn beweegredenen als volgt toe: „Hem uit de weg

ruimen was een daad van God”. Tijdens zijn proces zei hij later tegen de jury: „Laat uw vonnis zijn dat het een daad van God was, niet van mij” — maar de jury was een andere mening toegedaan.

Klaarblijkelijk heeft niet één van deze anarchisten met hun verknipte geesten ooit berouw gehad van zijn laaghartige daad. Elk was een kleine man bezeten door een onzichtbare satanische macht, met illusies van duivelse grootheid en een valse roeping. Hoe kan een volk zijn leiders afdoende tegen zulke mensen beschermen? Waarschijnlijk kan dat in deze wereld niet.

Maar in de Wereld van Morgen zal het geheel *ANDERS* zijn! Al degenen die dan een bestuursfunctie vervullen en gezag dragen, zullen niet langer menselijk zijn en uit sterfelijk vlees en bloed bestaan. Zij zullen bestaan uit *GEEST* — *NIET-fysieke geest* — en zullen leven inherent in zich hebben.

Laat ik u een beknopte uitleg geven van wat wij bedoelen met de Wereld van Morgen. De Bijbel spreekt over drie werelden.

1) De wereld van vóór Noach en de zondvloed wordt beschreven als „de toenmalige wereld” in 2 Petrus 3:6 (*N. Vert.*).

2) De wereld vanaf de zondvloed tot nu toe wordt in Galaten 1:4 „deze tegenwoordige boze wereld” genoemd.

3) Jezus sprak over „deze eeuw” in tegenstelling tot „die eeuw” (Lukas 20:34-35) of de Wereld van Morgen — de komende wereld die aanvangt ten tijde van Christus' wederkomst.

U heeft wel eens horen spreken over „het einde van de wereld”. Eigenlijk is dit een verkeerde uitdrukking, want de discipelen van Jezus Christus zinspeelden *niet* op het einde van het bestaan van de aarde, maar op de „*voleinding* der wereld”, waar „wereld” de vertaling is van het woord *aeon* waarmee *TJIDPERK* wordt bedoeld. Zij spraken dus over de afsluiting van een tijdperk — en het begin van de Wereld van Morgen — een wereld waarin *VREDE* heerst!

Laat ik u een zeer beknopt overzicht geven van wat het meest verkochte boek ter wereld zegt over de Wereld van Morgen.

Er staat een zeer opmerkelijke profetie in het boek Jesaja. „Want

een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst; der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon van David en in Zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heren der heerscharen zal zulks doen" (Jesaja 9:5-6).

Vervolgens wordt in het Nieuwe Testament door een engel hetzelfde aangekondigd aan Maria, de moeder van Jezus: „En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heer, zal Hem de troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en aan Zijn Koninkrijk zal geen einde zijn" (Lukas 1:30-33).

Het Evangelie van Christus wás de aankondiging van dat Koninkrijk, waarvoor Hij was geboren om koning over te zijn: „Het begin des Evangelies van Jezus Christus, de Zoon van God. Gelijk geschreven is in de profeten: Ziet, Ik zend Mijn engel voor Uw aangezicht, die Uw weg voor U heen bereiden zal... En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie" (Markus 1:1-2; 14-15).

En zoals Jezus uiteenzette, is een koninkrijk in werkelijkheid TWEE dingen: 1) het is een heerschappij, en 2) het is een gezin dat tot een volk met een regering is uitgegroeid. Het Turkse volk bestaat b.v. hoofdzakelijk uit de afstammelingen van Ezau, de broer van Jakob, wiens naam in Israël veranderd werd. De Israëlieten vormden zo'n koninkrijk, een volk dat van Jakob afstamde. Jezus leerde dat mensen, na oprecht berouw en geloof in Christus, Gods heilige Geest kunnen ontvangen — en ALS Gods Geest in hen is, zij opgewekt zullen worden als geestelijk geboren kinderen van God die dan uit geest bestaan en niet langer uit vlees en bloed.

Velen hebben abusievelijk geloofd dat de Kerk het Koninkrijk Gods is. Maar in 1 Corinthe 15:50-53 lezen wij: „Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet. Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijk aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen" (N. Vert.).

Jezus, die voor Pontius Pilatus terechtstond waarbij het om Zijn leven ging, werd beschuldigd van opruiing tegen het Romeinse Rijk. Hij gaf toe dat Hij geboren was om Koning te worden, maar zei dat Zijn koninkrijk NIET van deze wereld — deze huidige wereld — was. Het was van de Wereld van Morgen: „Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Indien Mijn Koninkrijk van deze wereld ware, zo zouden Mijn dienaren gestreden hebben, opdat Ik de Joden niet ware overgeleverd; maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier. Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dan een Koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik een koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis geven zou. Een ieder, die

uit de waarheid is, hoort Mijn stem" (Joh. 18:36-37).

Let eens op wat Christus beloofde aan degenen die bekeerd zijn en in *dit* tijdperk Gods heilige Geest ontvangen, als zij — onsterfelijk — uit geest bestaand — opgewekt worden in de Wereld van Morgen: „En die overwint, en die Mijn werken tot het einde toe bewaart, Ik zal hem macht geven over de heidenen [volkeren]; en hij zal ze hoeden met een ijzeren staf; zij zullen als pottenbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijn Vader ontvangen heb" (Openb. 2:26-27).

En ook: „Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn vader in Zijn troon" (Openb. 3:21).

Wereldberoemde geleerden en staatslieden hebben gezegd dat de enige hoop op wereldvrede een WERELDREGERING is. Dit is nu — met MENSEN — onmogelijk! Maar de Bijbel laat zien dat deze tijd spoedig zal komen wanneer „het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Heer en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden" (Openb. 11:15, N. Vert.).

Het GOEDE NIEUWS (het woord *evangelie* betékent „goed nieuws") dat Christus in de wereld kwam aankondigen is de Wereld van Morgen — de komende tijd van wereldvrede, universele welvaart, geluk en overvloedig welzijn voor allen. Het is het MEEST FANTASTISCHE GOED NIEUWS dat ooit aangekondigd is! ■

Geloof u in de evolutie?

Geleerden hebben nooit het bewijs gevonden dat het leven uit dode materie ontstaan is. De eerste fossielen zijn noch ongecompliceerd, noch primitief, zoals de evolutietheorie vereist. Dit zo juist verschenen boekje weerlegt de stellingen van de aanhangers van de evolutieleer. Op aanvraag gratis verkrijgbaar.

In dit nummer:

★ **AMERIKA STAAT VOOR EEN NIEUWE
RUSSISCHE UITDAGING**

Het Amerikaanse basisplan voor de jaren '70 is nu bekend. Zie pagina 2.

★ **ER SCHUILT EEN ONGEZIENE VIJAND IN
UW GEZIN**

Hebben wij het allereerste aspect met betrekking tot de ware christelijke levenswijze over het hoofd gezien? Zie pagina 11.

★ **HET GROTE VRAAGSTUK . . .
UW VOORTBESTAAN!**

Deel II. Op het ogenblik zou een kernoorlog de mensheid van de aarde kunnen wegvagen! Ten einde erachter te komen waarom de mens, met zijn ontzaglijke geestelijke vermogens, niet in staat is wereldvrede te verwezenlijken, is deze serie begonnen bij de prehistorie. In deze aflevering: Waarom zo'n brede kloof tussen dierlijk brein en menselijk verstand? Zie pagina 14.

★ **LATEN WE OPHOUDEN DE ARBEIDER TE
DEGRADEREN TOT EEN MENSELIJKE
MACHINE**

Er heerst onder industriearbeiders toenemend onbehagen over hun werk. Waarom die ontevredenheid? Gaat het om loon? Arbeidscondities? Bedrijfspolitiek? Of schuilt de oorzaak voornamelijk in de aard van het werk? Zie pagina 21.

★ **PUTTEN UIT UW INNERLIJKE KRACHT
IS NIET VOLDOENDE!**

Er is een kracht van buitenaf beschikbaar waarvan erg weinig mensen iets weten — en zelfs nog minder mensen gebruik maken. Dit artikel maakt duidelijk wat die kracht is en hoe die in uw leven kan worden aangewend! Zie pagina 27.